Δέφτερη Ανάγνωση

Εναλλακτική Πληροφόρηση

Website: www.defterianaynosi.com
Facebook: www.facebook.com/DefteriAnaynosi
Twitter: www.twitter.com/DefteriAnaynos1

Ειδήσεις για τη βδομάδα και σχόλια για τις εξελίξεις

Περιεχόμενα του τεύχους της βδομάδας: 27/2- 5/3/2013

ΤΟΠΙΚΑ

Δεύτερος γύρος προεδρικών: ο Αναστασιάδης τα καταφέρνει, τα ΜΜΕ παρακολουθούν τα ποσοστά αμφισβήτησής τους να ανεβαίνουν, και το πολιτικό τοπίο δείχνει ρευστότητα

Τελικά, ο Ν. Αναστασιάδης κατάφερε να εκλεγεί, αλλά και την δεύτερη Κυριακή, η επιτυχία των στόχων του φάνηκε να περιορίζεται στο κατώτατο όριο, αυτών που είχαν τεθεί. Από την άλλη, η αριστερά μπορεί να μην κατάφερε να κάνει την ολική ανατροπή που ήλπιζε, αλλά κατέγραψε, στα πλαίσια των δεδομένων στα οποία έγινε η εκλογική διαμάχη, ένα εντυπωσιακό ποσοστό συσπείρωσης και των ψηφοφόρων του ΑΚΕΛ, αλλά και του ευρύτερου χώρου της αριστεράς. Αυτή η συσπείρωση αποτελούσε και ένα είδος εντυπωσιακής αμφισβήτησης της μονοδιάστατης επίθεσης εναντίον της αριστεράς, την προηγούμενη περίοδο. Και στο πολιτικό σκηνικό, το οποίο διατήρησε τις βασικές δομές, διαφάνηκε μια ρευστότητα που επέτρεψε μεν το ποσοστό του Αναστασιάδη να ανέβει στο 57%, αλλά όπως δείχνουν και οι ψήφοι που πήρε, ήταν πιο κάτω από τους ψήφους που πήρε ο Δ. Χριστόφιας, το 2008 (236.965 ο κ. Αναστασιάδης και 240.604 ο κ. Χριστόφιας) – καταγράφοντας εδώ την έστω και περιορισμένη, αλλά υπαρκτή επίδραση της αποχής ενός μέρους του πυρήνα των ψηφοφόρων του Λιλλήκα.
Στο σύνολο των ψηφοφόρων, ο κ. Αναστασιάδης πήρε 43.44% και ο κ. Μαλάς 32.13%.

Μια εξαρτώμενη νίκη και προεδρία

Ο Συναγερμός και το επιτελείο Αναστασιάδη είχαν θέσει αρχικά ως στόχο την εκλογή από τον πρώτο γύρο. Όταν αυτή η πιθανότητα ανατράπηκε την πρώτη Κυριακή, ο επόμενος στόχος ήταν σαφώς μια ευρεία νίκη για να δημιουργηθούν συνθήκες νομιμοποίησης επιλογών, στις οποίες θα αντιδρούσε μετά η πλειοψηφία. Σε αυτό το πλαίσιο, είχε κάνει και ο Στυλιανίδης τη δήλωση για πλειοψηφία, που να

αντιμετωπίζει απεργίες και διαδηλώσεις, αλλά και σε πιο ήπιο ύφος ο Μητσόπουλος, όταν προσδιόριζε μετά τον πρώτο γύρο ότι 70% ήταν ενάντια στην κυβέρνηση. Στην μπλοκόσφαιρα, οι εκτιμήσεις των οπαδών του Αναστασιάδη μιλούσαν για 65% σε μια εμφανή - έστω και αστεία - προσπάθεια να δοθεί η εικόνα «εθνάρχη» στον ηγέτη του ΔΗΣΥ – σε μια προσπάθεια να παραβλεφθεί η αποτυχία του πρώτου γύρου. Ο ίδιος, ο Αναστασιάδης, σε στιγμές που του ξέφευγαν φάνηκε να έχει ανάλογες φαντασιώσεις όταν λ.χ. δήλωνε στο ΡΙΚ ότι η αναμέτρησή του με τον κ. Μαλά θα ήταν «σφαγή» για το δεύτερο. Ανάλογα εξέφραζε και η δήλωση του πρώτου γύρου να «τελειώσουν» κάποιοι με το ΑΚΕΛ. Τελικά, ο Ν. Αναστασιάδης περιορίστηκε στο 57+%. Σε απόλυτους ψήφους ωστόσο, η αποτυχία ήταν πιο εμφανής: ψηφίστηκε από λιγότερους ψηφοφόρους από ότι ο Δ. Χριστόφιας, το 2008: πήρε 236.965 ψήφους, ενώ αντίστοιχα ο Χριστόφιας πήρε 240. 604 ψήφους. Και σαφώς το κλίμα των ΜΜΕ ήταν το 2013 συντριπτικά υπέρ του Αναστασιάδη. Το ότι σε ποσοστά έφτασε το 57% - που είναι αντίστοιχο του 56% του Κυπριανού το 1983 – αλλά από τον πρώτο γύρο - οφειλόταν βασικά στην αποχή-λευκά-άκυρα, που είχαν σαφή άνοδο.

Οι ψηφοφόροι του αποτελούν ένα ετερόκλητο κράμα, το οποίο συγκλήθηκε από την προσμονή της δεξιάς για άνοδο στην εξουσία, μετά από 10 χρόνια - εξού και η μεγάλη συσπείρωση - τα ΜΜΕ που ήταν ακραία ευνοιοκρατικά απέναντί του, όπως φάνηκε και στα ντιμπέϊτ, αλλά και σε ολόκληρη την περίοδο πριν, και προσμονών για ρουσφέτι ή άλλα από διάφορους χώρους. Το ετερόκλητο φάνηκε, ήδη, στους γιορτασμούς, όταν ακόμα και η τυπική αβρότητα του Αναστασιάδη, προς τους αντίπαλους γιουχαΐστηκε από μερικούς ποδοσφαιρικά, ενώ ανάλογα υπήρξαν, όταν αναφέρθηκαν οι τουρκοκύπριοι.

Σε αυτό το πλαίσιο, πέρα από τους εσωτερικούς του διχασμούς και τις αναπόφευκτες κόντρες, ο ΔΗΣΥ θα εξαρτάται από τη στήριξη του επίσημου ΔΗΚΟ – αλλά και τις εξελίξεις, τόσο στο ΔΗΚΟ, όσο και στον ευρύτερο χώρο του κέντρου. Η ξαφνική επίκληση για «ενότητα», μέχρι και από τον Α. Νεοφύτου εξέφραζε ένα ρευστό τοπίο, το οποίο, ενδεχομένως, θα εκφραστεί και στη βουλή.

Στο γενικότερο πλαίσιο των εξαρτήσεων του νέου προέδρου, είναι σαφείς και οι κινήσεις που έγιναν ήδη. Η πρώτη δημόσια δήλωσή του αφορούσε στην αίτηση για ένταξη στο «Συνεταιρισμό για την ειρήνη» (ανκαι έγινε προσπάθεια να εμφανιστεί σαν πολιτική και όχι στρατιωτική κίνηση), εκφράζοντας και δημόσια την εξάρτησή του από την αμερικανική πρεσβεία, η οποία αναμένεται να συμπεριφέρεται ως τοποτηρητής πλέον. Ανάλογα αναμένονται και σε διάφορους τομείς, όπως η παιδεία,

όπου όλα τα ονόματα τα οποία αναφέρονται, ελέγχονται για έγκριση από την αρχιεπισκοπή. Στο υπουργείο οικονομικών ανακοινώθηκε επίσημα το όνομα του Μ. Σαρρή, ο οποίος είναι εκλεκτός του τραπεζιτικού κατεστημένου και άτομο, το οποίο αναφερόταν, ήδη, από πέρσι ως εμπλεκόμενο σε υποθέσεις σύγκρουσης συμφερόντων, ενώ ήταν επικεφαλής της Λαϊκής – και την οδήγησε στη στήριξη από το κράτος.

Μια άλλη ενδιαφέρουσα παράμετρος για τον ΔΗΣΥ, θα είναι η εκλογή νέας ηγεσίας. Ήδη, ακούγονται διάφορα ονόματα – αν και το βαθύ οικονομικό κατεστημένο, μέχρι τώρα στήριζε τον Α. Νεοφύτου, ο οποίος πρόσφερε τεράστιες υπηρεσίες στη συγκάλυψη των σκανδάλων και την αποφυγή οποιασδήποτε φορολογίας στον πλούτο.

Η αριστερά και η αμφισβήτηση των ΜΜΕ

Όταν η αριστερά επέλεξε το Σ. Μαλά το καλοκαίρι του 2012, φαινόταν σαν mission impossible με δεδομένο το επικοινωνιακό κλίμα στη δημόσια σφαίρα, αλλά και το γεγονός ότι ο κ. Μαλάς ήταν ένας βασικά άγνωστος στην πολιτική. Αναμενόταν, αρχικά, ότι θα περνούσε στο δεύτερο γύρο με βάση τα ιστορικά ποσοστά των κομμάτων, αλλά ήταν υπό συζήτηση και αν θα υπήρχε δεύτερος γύρος, αλλά και πως θα κατάφερνε να συσπειρώσει η αριστερά τον ιστορικό της χώρο, καθώς η επικοινωνιακή επίθεση οξυνόταν, όσο ο Δ. Χριστόφιας επέμενε να αρνείται να δεχθεί τους όρους της τρόικα και επέμενε να διαπραγματεύεται. Καθώς, οι προεδρικές έμπαιναν στην τελική ευθεία, η αριστερά είχε μπροστά της τρεις κινδύνους, οι οποίοι ήταν και στόχοι των αντιπάλων της, σε διάφορους βαθμούς:

1. Ο κίνδυνος να μην περάσει στο δεύτερο γύρο, σε αντίθεση με τις δηλώσεις του Α. Κυπριανού που εξέφραζε με σιγουριά ότι δεν υπήρχε τέτοια περίπτωση, φαινόταν να αυξάνεται με την στράτευση μερικών ΜΜΕ υπέρ του Λιλλήκα, αλλά και το επιχείρημα ότι μόνο ο Λιλλήκας μπορούσε να νικήσει τον Αναστασιάδη. Μια ήττα της αριστεράς, σαν εκπροσώπου του ενός από τους τρεις πόλους του πολιτικού συστήματος, από τον πρώτο γύρο, μπορεί να μην ήταν πρωτοφανής - και ο Τάσσος, σαν εκπρόσωπος του κέντρου έχασε στον πρώτο γύρο το 2008 - αλλά στο δεδομένο κλίμα θα εξέφραζε και μια ήττα των θεσμικών αντιστάσεων στην τρόικα, αλλά και των ταυτόχρονων θέσεων για λύση στο κυπριακό.
2. Ο κίνδυνος να μην υπάρξει καν δεύτερος γύρος θα ήταν, επίσης, διάψευση, αλλά και θα ενίσχυε τον Αναστασιάδη ως «ηγέτη» με αποδοχή.
3. Όταν, τελικά, η αριστερά κατάφερε να περάσει στο δεύτερο γύρο, το επόμενο ζήτημα που πλανιόταν ήταν να υπάρξει μια συνένωση των πάντων, εναντίον της αριστεράς και να εκλεγεί με ποσοστά 65-70% ο Αναστασιάδης.

Ο κ. Μαλάς αποδείχθηκε τελικά καλή επιλογή. Μετέδιδε ένα είδος «ηρεμίας» που «πάγωνε τον χρόνο» – κάτι που ίσως δεν ευνοούσε τις επιθέσεις εκ μέρους του, αλλα με δεδομένο το πλαίσιο στο οποίο γινόταν η εκστρατεία, η ήρεμη σιγουριά του πάγωνε ως ένα σημείο το πλαίσιο της έντονης ροής των επιθέσεων. Στην τελική ευθεία φάνηκε ικανός να αντιμετωπίσει σαφώς τα εχθρικά ακροατήρια των debate αλλα και να προσαρμοστεί στην δυναμική που άρχισε να αναπτύσσεται στην βάση της αριστεράς. Και φυσικά το ότι ήταν ο μόνος από τους τρεις ο οποίος δεν είχε κατηγορηθεί καν για οποιαδήποτε διαπλοκή ή ύποπτη συναλλαγή ήταν ένα ακόμα στοιχείο που δημιούργησε το τελικό θετικό προφίλ.

Υπήρξε, τελικά, ένα είδος surge των τελευταίων βδομάδων και ανάμεσα στην πρώτη και δεύτερη Κυριακή φάνηκε να αποκτά μομέντουμ, η τάση ώστε πέρα από τη λογική ενθάρρυνση «παίζεται το αποτέλεσμα», υπήρξε και μια μικρή ελπίδα για ανατροπή. Η διάψευση των exit polls, την πρώτη Κυριακή - και τη δεύτερη, βέβαια, δεν τα πήγαν και ιδιαίτερα καλύτερα, αφού τελικά ο μεν Μαλάς πήρε το μάξιμουμ που του έδιναν και ο Αναστασιάδης το μίνιμουμ ή και κάτω από αυτό - λειτούργησε εν μέρει και

απελευθερωτικά ευρύτερα – έθετε, ξαφνικά, στο τραπέζι όλες τις υποψίες ότι τα τελευταία χρόνια υπήρξε μια συντονισμένη επίθεση, που συμπεριλάμβανε και τις δημοσκοπήσεις ως είδος πίεσης για μη συμμετοχή ή ενοχοποίηση της αριστεράς.
Αυτή η επίθεση, βέβαια, εστιάστηκε στο Δημήτρη Χριστόφια, ακριβώς, λόγω του θεσμικού του ρόλου και των στάσεών του σε σχέση με την οικονομική κρίση, τις ευθύνες των τραπεζών και την αντίσταση στην τρόικα. Η επίθεση, σε αυτό το , λειτουργούσε με το διαχωρισμό του προέδρου από τις θέσεις του: έτσι, όταν επέμενε για τις ευθύνες των τραπεζών ή όταν αρνιόταν να δεχθεί μέτρα εναντίον των εργαζομένων ή να επιμένει σε διαπραγματεύσεις με την τρόικα, αυτά ήταν πλειοψηφικά στις δημοσκοπήσεις – αλλά ο ίδιος γινόταν στόχος επίθεσης, ώστε να δαιμονοποιηθεί ως υποστηρικτής και να αποδυναμωθούν είτε οι θέσεις, είτε η ευρύτερη κοινωνική συμμαχία που τις στήριζε. Σε αυτό το πλαίσιο, το ότι υπήρχε ένα είδος κρυμμένης αριστερής ψήφου, φάνηκε να είναι γεγονός.

Τη δεύτερη Κυριακή, ο Μαλάς, ως υποψήφιος της αριστεράς, κατάφερε να συσπειρώσει τους ψηφοφόρους του ΑΚΕΛ - ακόμα και πολλούς που απείχαν στον πρώτο γύρο- αλλά ακόμα πιο εντυπωσιακά φάνηκε να προσελκύει την πλειοψηφία των ψηφοφόρων της ΕΔΕΚ και μερίδας της κεντροαριστεράς του ΔΗΚΟ αλλα ενδεχομένως και από άλλους που ένοιωθαν να μην τους αγγίζει η προσπάθεια αντί-αριστερής υστερίας. Από τα ποσοστά του πρώτου γύρου, που δεν ψήφισαν ούτε Μαλά, ούτε Αναστασιάδη, ο Μαλάς πήρε 15.6%, ενώ ο Αναστασιάδης περιορίστηκε στα 12%. Έτσι, αν στον πρώτο γύρο, το ζήτημα ήταν η συσπείρωση για να αντισταθεί το κάστρο της αριστεράς, ο δεύτερος γύρος είχε και τα χαρακτηριστικά της εμφάνισης της διάχυσης της αριστεράς και προς το κέντρο – μια ανάποδη διαδικασία του τί έγινε στον πρώτο γύρο, όταν αντιδεξιές τάσεις του ΑΚΕΛ ψήφισαν Λιλλήκα.

Σε ένα ιστορικό πλαίσιο, είναι εντυπωσιακό στατιστικά ότι η αριστερά συσπείρωσε ποσοστά ανάλογα του τί πήρε σε άλλες εποχές μόνη της: στις βουλευτικές του 1970, όταν υπήρχε και οριζόντια ψήφος το ΑΚΕΛ εκτός από 33% σε κομματικούς ψήφους πήρε και 10% επιπλέον σε ψήφους άλλων κομμάτων. Ανάλογο ποσοστό 44% πήρε και ο Βασιλείου το 1993, στον πρώτο γύρο.

Τα ΜΜΕ, σε αυτό το πλαίσιο, αναγκαστικά βρέθηκαν μπροστά στα όρια της επιβολής τους – και τη δύναμη που έχει η κυπριακή καθημερινότητα να αντιστέκεται. Η θεωρία των «δύο ροών επικοινωνίας» ερμηνεύει τέτοια φαινόμενα ως εστιασμένα στο γεγονός ότι μια μεγάλη μερίδα ατόμων δεν πιστεύει τα ΜΜΕ - χωρίς να είναι σίγουρη γιατί, αλλά διατηρεί μια καχυποψία - και αναζητεί, όταν πρέπει, να πάρει μια απόφαση, απόψεις από τον περίγυρό της. Και σαφώς, η αριστερά κατάφερε να διατηρήσει ένα ισχυρό δίκτυο στην καθημερινότητα. Και να αναδείξει μια νέα γενιά ακτιβιστών στο χώρο της από την νεολαία, που φάνηκε να παίρνει την πρωτοβουλία. Θα πρέπει να αναμένεται και στο ΑΚΕΛ ένα εσωτερικός διάλογος – ήδη κυκλοφορούν φήμες για αναμέτρηση οπαδών του Κατσουρίδη και του Α. Κυπριανού, είτε στο κανονικά προγραμματισμένο συνέδριο, είτε σε ένα έκτακτο.

Το ρευστό κέντρο: ένα, δύο , πολλά ΔΗΚΟ;

Η τάση που φάνηκε να διαμορφώνεται με το ποσοστό του Λιλλήκα στον πρώτο γύρο απέφυγε να πάρει θέση στο δεύτερο – υπήρχε μια γενική αποστασιοποίηση και από τους δύο υποψηφίους, η οποία μπορούσε να ερμηνευθεί και ως έκκληση για αποχή-άκυρο-λευκό αλλα μάλλον με έμφαση στο λευκό. Η ΕΔΕΚ κάλεσε σε συμμετοχή. Το τελικό αποτέλεσμα, από την μια έδειξε ότι δεν θα είναι εύκολο να συγκροτηθεί ως μπλοκ το 25% - η πλειοψηφία ταυτίστηκε με την αριστερά και η μειοψηφία με τη δεξιά - αλλά το ποσοστό αποχής-άκυρου-λευκού ήταν σημαντικό τελικά – και σαν σύνολο σχεδόν πλησίασε το ένα τέταρτο του συνόλου των ψηφοφόρων σε μια χώρα με σχετικά ψηλή συμμετοχή. Όπως αναφέρθηκε, ακόμα και το 57% του Αναστασιάδη στηρίχθηκε στο ότι υπήρχε αύξηση της αποχής και των λευκών/ άκυρων. Στην αποχή, η αλλαγή ήταν μικρή - από 16.86% σε 18.42% - αλλά στα άκυρα και τα λευκά ήταν σαφώς πιο χαρακτηριστική και καθόρισε, εν μέρει και το αποτέλεσμα: τα λευκά τετραπλασιάστηκαν από 0.98% σε 4.05%, ενώ τα άκυρα σχεδόν διπλασιάστηκαν - από 1.72% έγιναν 3.31%.

Σε αυτό το πλαίσιο, ο Κάρογιαν μπορεί να διεκδικήσει ότι έχει καταφέρει να εντάξει την τάση την οποία εκπροσωπεί στο κόμμα στην νέα κυβέρνηση ως βασικό παράγοντα, αλλά μετά τα αποτελέσματα του πρώτου γύρου, η εσωκομματική αντιπολίτευση θα μπορεί να τον αμφισβητήσει.

Το δυνατό χαρτί στα χέρια του νυν αρχηγού του ΔΗΚΟ θα είναι το ρουσφέτι, ενώ ο Ν. Παπαδόπουλος έχει γερές προσβάσεις και στα ΜΜΕ, αλλά μπορεί και να εμφανιστεί και ως εκπρόσωπος της εσωκομματικής πλειοψηφίας, που δεν ακολούθησε τις επιλογές Κάρογιαν. Διότι η συσπείρωση της πλειοψηφίας του ΔΗΚΟ στο δεύτερο γύρο έγινε με ένα είδος απρόθυμης επιστροφής, ενώ ένα μέρος πήγε, τελικά, στο Μαλά και ένα άλλο στην αποχή-λευκό-άκυρο. Ο άγνωστος καθοριστικός παράγοντας είναι η στάση των κυπριανικών που ανέχονται μεν τον Κάρογιαν, αλλά είναι μάλλον και θέμα χρόνου. Η στάση τους απέναντι στις εκλογές κινήθηκε μεν προς την μεριά του Κάρογιαν, αλλά στις δηλώσεις τους, τόσο ο Μάρκος Κυπριανού, όσο και η Αντιγόνη Παπαδοπούλου άφηναν, , να φανεί και ένα είδος προτίμησης για αυτόνομη κάθοδο.

Από την άλλη, ο Ν. Παπαδόπουλος έχει και ένα ισχυρό χαρτί – τη θέση του στη βουλή. Και αν όπως φαίνεται τα πράγματα θα είναι, όντως, ρευστά. Η συγκυβέρνηση ΔΗΚΟ-ΔΗΣΥ μπορεί να βρεθεί με μοιρασμένο κοινοβούλιο – γενικά ή σε συγκεκριμένα θέματα. Και αν ο Ερτογάν κάνει κίνηση στο κυπριακό, τότε η πίεση στο εσωτερικό του ΔΗΚΟ, άρα και στο εσωτερικό της κυβέρνησης, μάλλον, θα περιπλέξει τα δεδομένα.

Η ΕΔΕΚ, από την άλλη, πήρε γρήγορα απόφαση για αποστασιοποίηση από την κυβέρνηση, θέτωντας ως κριτικό όριο την αποφυγή «νεοφιλελεύθερων επιλογών».
Στα μικρότερα κόμματα αναμένονται εξελίξεις – στο ΕΥΡΩΚΟ, οι δύο βουλευτές όπως και τα στελέχη φαίνονται να διαφοροποιούνται: ο Ρίκκος Ερωτοκρίτου θέλει, σαφώς, κάποια θέση – «καρέκλα», με τη βοήθεια και την κατανόηση και του Συλλούρη - ο οποίος, όμως, δεν εκδήλωσε, ακόμα θέση για συμμετοχή στην κυβέρνηση - ενώ ο Κουτσού και τα στελέχη από τους Νέους Ορίζοντες κινούνται προς την αντίθετη κατεύθυνση. Αν υπάρξει κοινοβουλευτική ομάδα της τάσης του 25%, οι πιο πιθανοί πρώτοι υποψήφιοι θα είναι ο Κουλίας και ο Κουτσού.

Οι κινήσεις για την νέα κυβέρνηση από την άλλη γίνονται σε ένα πλαίσιο που μάλλον είναι αναμενόμενο με εμφανή τα στοιχεία της παραδοσιακής πρακτικής των ανταλλαγμάτων η οποία εκφράστηκε προεκλογικά με τις υποσχέσεις για τα υφυπουργεία. Το ότι μερικά από το ονόματα έχουν εμπλακεί στο παρελθόν σε περιπτώσεις διαπλοκής είναι επίσης κάτι που θα σχολιαστεί αναπόφευκτα. Αλλά αυτό είναι θέμα που θα ακολουθήσει την οριστικοποίηση του νέου υπουργικού.

Συζητήσεις για τις εκλογές στη Δημόσια Σφαίρα του ίντερνετ

Καθώς τα συμβατικά-παραδοσιακά ΜΜΕ φαίνονται, πια, να αγγίζουν τα όρια τους, το ίντερνετ αναδύεται και ως ο κύριος εκφραστής των συζητήσεων που θα μπορούσαν να θεωρηθούν ότι εκφράζουν τη Δημόσια Σφαίρα. Έτσι καθώς η συντριπτική πλειοψηφία των ΜΜΕ, που στήριξε Αναστασιάδη ενάντια στην αριστερά, έπρεπε τελικά να αντιμετωπίσει ένα 42-43% έκδηλη αμφισβήτηση, ή οποιαδήποτε συζήτηση είχε και τα στοιχεία της συγκάλυψης - όπως και το άγχος να «αποδειχθεί», παρά τους αριθμούς, ότι τα exit poll ήταν «σωστά» την δεύτερη φορά.
Τα πιο κάτω κείμενα (ένα από την μπλοκόσφαιρα και ένα το οποίο εμφανίστηκε αρχικά στο facebook και μετά έτυχε επεξεργασίας και αναδημοσιεύτηκε) εκφράζουν από την μια πτέρυγα των υποστηρικτών του κ. Αναστασιάδη (το κείμενο της Ρ. Χόπλαρου) και από την άλλη, μια πτέρυγα που πρόσκειται στο ΑΚΕΛ (το κείμενο του «Άνευ Ορίων»). Το σχετικό κλίμα που μεταφέρουν είναι ενδιαφέρον – και στις δυο περιπτώσεις υπάρχουν εκτιμήσεις για το τι σήμαιναν οι εκλογές για τον Συναγερμό, το διακύβευμα για τη αριστερά και τις ενδεχόμενες τάσεις που διαμορφώνονται.

"Το πρώτο βαγόνι τραβά το τρένο μπροστά ή το τελευταίο που το καθυστερεί;"

της Ρένα Χόπλαρου (ανάρτηση στο group, Μεταρρυθμιστική Αριστερά)

Ο Νίκος Αναστασιάδης, τα τελευταία δέκα χρόνια ήταν πάντα με το σωστό στρατόπεδο. Η πολιτική τόλμη που έδειξε σε κρίσιμες στιγμές κόντρα στην "κοινή λογική", ο αταλάντευτος ευρωπαϊσμός του με κάνουν να πιστεύω ότι είναι ένας ηγέτης με αίσθηση της ιστορικής του ευθύνης. Η ομιλία του μετά την εκλογή του ήταν σαφής ως προς το ιδεολογικό της στίγμα, για όποιον ξέρει να διαβάζει πίσω από τα

συνθήματα του πολιτικού λόγου (εξωστρεφής εξωτερική πολιτική, συνεργασία με όλες τις χώρες, προσπάθεια για κοινωνική συνοχή και στήριξη ευάλωτων ομάδων, κυρίως συνεργασία με τους Ευρωπαίους εταίρους μας – δέκα χρόνια είχαμε να ακούσουμε τη φράση "οι εταίροι μας" και τέλος, συνεργασία με την Ελλάδα, ως μόνιμη συμμαχική δύναμη και πολιτισμική αναφορά).

Ωστόσο, ας μην ωραιοποιούμε την κατάσταση. Δεν πρέπει να παραγνωρίζουμε τη δύναμη του ρεύματος που τον στηρίζει, υπερεκτιμώντας τις δυνάμεις που είναι φίλα προσκείμενες στις δικές μου θέσεις. Το 1/3 του ΔΗ.ΣΥ είναι tea party guys. Μακάρι να

έβγαινε με τους ψήφους των σκεπτόμενων ακελικών, των εν δυνάμει κεντροαριστερών, αλλά αυτοί ψήφισαν στη συντριπτική τους πλειοψηφία Σταύρο Μαλά. Τους ψήφους της ακροδεξιάς "επαναπάτρισε" και του ΔΗ.ΚΟ, που μόνο κατ' όνομα είναι "κεντρώο" κόμμα. Το ΔΗ.ΚΟ, το κόμμα του Μακαρίου και του Τάσσου Παπαδόπουλου έχει σκληρή γραμμή στο κυπριακό, δηλαδή υποστηρίζουν τη συνέχιση του status quo. Είναι το κόμμα που

στηρίζει την ύπαρξη του στις πελατειακές σχέσεις. Για αυτό και είναι κρατικιστές, πολύ κρατικιστές. Ακούνε ιδιωτικοποιήσεις και τζζζ. Ο Αναστασιάδης θα δουλέψει με μια χούφτα ανθρώπων. Τον Χάρη Γεωργιάδη, τον Μάνθο Μαυρομμάτη, τον Χρίστο Στυλιανίδη, τον Κασουλίδη, τον Μιχάλη Σαρρή και τον Πισσαρίδη (όλοι άντρες, μόνο άντρες). Αυτή η ομάδα είναι ότι πιο προχωρημένο υπάρχει αυτή τη στιγμή στον Κύπρο. Έχουν αίσθηση ευθύνης, πολιτικό βάρος, είναι συντηρητικοί στα ιδεολογικοπολιτισμικά (πέραν Στυλιανίδη και Μαυρομμάτη, ο Σαρρής θα δυσκολευτεί να πάρει θέση σε ιδεολογικοπολιτισμικά) – αλλά κανείς δεν είναι τέλειος. Για να συνοψίσω, οι απόψεις της ομάδας αυτής, της dream team του Αναστασιάδη, κινούνται στο χώρο του οικονομικού φιλελευθερισμού, της Ε.Ε και του κοινωνικού συντηρητισμού σε θέματα εθνικής ταυτότητας, ηθικής και πολιτισμού. Ίσως είναι η μόνη πολιτική που μπορεί ρεαλιστικά σήμερα να συγκροτήσει νικηφόρα πλειοψηφία απέναντι στην απειλή της αντιευρωπαϊκής, αντιμνημονιακής Αριστεράς/σοσιαλιστών/ΕΔΕΚ/Λιλλήκα και την άνοδο της ακροδεξιάς.

Όσο για το ΑΚΕΛ... Χάθηκε μια μεγάλη ευκαιρία διάλυσης του ΑΚΕΛ. Εάν έπαιρνε χαμηλό ποσοστό μπορεί να προέκυπτε ένα σοβαρό κόμμα της κεντροαριστεράς στην Κύπρο. Ευσεβής πόθος. Το είχα γράψει παλαιότερα κι εδώ. Πιο πιθανό να ανατείλει ο ήλιος από τη Δύση παρά να χάσει τα ποσοστά το ΑΚΕΛ (εδώ δεν τα έχασε το 2004!).Τώρα αυτοί θα παραμείνουν κυρίως σταλινικοί κρατικιστές, γραφειοκράτες με ξύλινο λόγο μέχρι τελικής πτώσεως κι εμείς, η παρέα εδώ, θα εξακολουθήσουμε να ψαχνόμαστε με την εκσυγχρονιστική πτέρυγα του ΔΗΣΥ...

Αριστερή ρεαλιστική αντιπολίτευση στον ΔΗ.ΣΥ που να τσούζει πραγματικά και να έχει σημασία για τις πραγματικά ευάλωτες ομάδες (όχι τους δημόσιους υπαλλήλους των 3000 ευρώ) ή για τα ιδεολογικοπολιτισμικά μάλλον πάλι οι πεντέξι ξέμπαρκοι θα κάνουμε.
Κάτι θα γίνει. Τουλάχιστον να δώσουμε μια μάχη. Αναλυτικότερα αργότερα.

Μερικές πρώτες σκέψεις μου για το εκλογικό αποτέλεσμα και την εκλογή του Νίκου Αναστασιάδη στην Προεδρία της Δημοκρατίας…

http://aneforiwn.blogspot.com/2013/02/342013.html

Αντί εισαγωγής:

Εδώ είμαστε, λοιπόν, πατάμε γέρα και διαλαλούμε σε πείσμα εχθρών και "φίλων",
«Κουφάλες δεν ξοφλήσαμε
αυτό έχω μόνο να τους πω
τα όνειρα των εραστών δε σβήνουν»
[Διονύσης Τσακνής]

Γι' αυτό,
«Σύντροφοι βιάστε τ' άλογα,
γιατ' είν' ο δρόμος μακρινός»
[Τεύκρος Ανθίας]
«Κι ήθελε ακόμη πολύ φως να ξημερώσει…»
[Μανώλης Αναγνωστάκης]

Κι ας έχουμε κι υπ' όψιν μας ότι,
«η δύναμη βγαίνει απ' τις γροθιές
κι όχι από πρόσωπα καλοσυνάτα -
από στόμια βγαίνει η δύναμη
κι όχι από τα στόματα»
[Βολφ Μπίρμαν]

Γιατί τελικά σήμερα,
«… σμίξαν τις καρδιές μας σ' έναν έστω
στιγμιαίο συντονισμό ίδιες ελπίδες

καθώς μας φώτιζαν το δρόμο οι σελίδες
απ' το κομμουνιστικό μας μανιφέστο»
[Άλκης Αλκαίος]
****

Μερικές πρώτες σκέψεις για το τελικό εκλογικό αποτέλεσμα

Εισαγωγικά – Τα τελικά αποτέλεσμα του δεύτερου γύρου:

Κι ο Νίκαρος, φίλτατοι παίδες και αγαπητές κορασίδες, αναδείχθηκε τελικά [όπως λίγο πολύ αναμενόταν] νέος Πρόεδρος της Κυπριακής Δημοκρατίας, μια και ψηφίστηκε από πιο πολύ κόσμο, απ' ότι ο Μαλάς...

Για την ιστορία να αναφέρω ότι ο Αναστασιάδης πήρε το 57,48% των [έγκυρων] ψήφων [συνολικά 236.965 ψήφους] και ο Μαλάς το [ιδιαίτερα τιμητικό] 42,52%! [και 175.267 ψήφους]…
Η αποχή ανήλθε στο 18,42% [σε σχέση με τον πρώτο γύρο], τα λευκά ανήλθαν στις 18 περίπου χιλιάδες και στο 4% [σε σχέση με 1% στον πρώτο γύρο] και τα άκυρα σχεδόν στις 14747 και στο 3.30% [στον πρώτο γύρο το ποσοστό των άκυρων ήταν 1,76%]. Πολλά ήταν τα σκοπίμως άκυρα τούτη τη φόρα. Πολλοί σταύρωναν ολόκληρο το ψηφοδέλτιο, ή έβαζαν μεγάλο σταυρό και στους δύο, ή έγραφαν διάφορα πάνω στο ψηφοδέλτιο, όπως *«κλεφτες»*, *«δεν ξερο»*, *«ζητο ελλας»*…

****

Πανηγύρια και χαρές προ των νέων περικοπών

Σπίτι επέστρεψαν περίπου πριν ενάμισι – δυο ώρα [τώρα είναι 10!]. Η μέρα σήμερα ήταν ιδιαίτερα κουραστική, αλλά είπα να γράψω για το Blog λίγα λόγια…
Οι πανηγυρισμοί από τους νικητές [που σε λίγο καιρό θα "κλαίνε" και θα τραβούν τα μαλλιά τους] έχουν καταλαγιάσει. Προφανώς έχουν πάρει τον δρόμο για Λευκωσία. Προηγουμένως ήταν σε εξέλιξη ένα σωστό πανδαιμόνιο – πουρούες, ξερογυρίσματα αυτοκινήτων, καμπάνες να παίζουν, ελληνικές σημαίες να ανεμίζουν [ως του θαύματος από τηλεοράσεως απόψε είδα και 2-3 κυπριακές σημαίες – δόθηκαν οδηγίες φαίνεται!], τσάκρες, πυροτεχνήματα…
Ε, ρε κι άμα σταματήσουν οι γιορτές και τα πανηγύρια, τι έχει ν' ακολουθήσει! Και δεν το λέω με κακία ή διάθεση ρεβανσισμού, αλλά έχοντας υπ' όψη πως λειτουργούν οι νεοφιλελεύθεροι. *"Ύστερα φέρνει ο φούρνος την πυράν"*!
[Πάντως εντάσεις και αντεγκλήσεις δεν παρατηρήθηκαν, για την ώρα]…

****

Μερικά δικά μου πρώτα σχόλια και εκτιμήσεις

1. Όπως γράφει και ο παρέας ο Π. [Περαστικός;] σε σχόλιο του στην προηγούμενη μου ανάρτηση: *«Μια χαρα παει το καστρο της αριστερας τζαι οι διακλαδωσεις του»*... Κι όντως μια χαρά τα επήεν η Αριστερά. Τεράστια η δουλειά που έγινε τις τελευταίες μέρες [και σήμερα ακόμα] από τα εκλογικά επιτελεία του Κόμματος [μέλη και στελέχη του και δη τα νεαρότερα], με προσωπικές επαφές και τηλεφωνήματα. Πιστεύω ότι η συσπείρωση του ΑΚΕΛ άγγιξε τα πολύ ψηλά επίπεδα του δευτέρου γύρου του 2008, όταν εκλέγαμε τον Δημήτρη Χριστόφια Πρόεδρο της Δημοκρατίας. Ψηφοφόροι της Αριστεράς που στον πρώτο γύρο είτε ψήφισαν Λιλλήκα [κυρίως γιατί πίστευαν ότι μόνο αυτός θα κέρδιζε τον Αναστασιάδη στον δεύτερο γύρο], είτε απείχαν ή έριξαν λευκό ή άκυρο, μαζικά επέτρεψαν στο χώρο όπου ιστορικά ανήκουν και ψήφισαν τον Μαλά. Και δεν καταλαβαίνω τις εξ αριστερών(;) φωνές που ακούγονται για αποκήρυξη αυτών των Αριστερών ψηφοφόρων [γιατί συντάχτηκαν με τον Λιλλήκα, αλλά όχι κι απαραίτητα με ό,τι εκφράζει αυτός], ή την δαιμονοποίηση άλλων ψηφοφόρων του Λιλλήκα [του ΔΗΚΟ και της ΕΔΕΚ] που τάχτηκαν υπέρ της υποψηφιότητα Μαλά! Έπρεπε να αρνηθούμε την ψήφο τους γιατί θα σπίλωναν τη δική μας ιδεολογική ορθότητα και αγνότητα, ή μήπως πιστεύουμε ότι είναι σε θέση να καθορίσουν εθνικιστικές ή άλλες συντηρητικές πολιτικές μέσα στο Κόμμα; [Ειλικρινά απαξιώ να ασχοληθώ – και δεν θα το (δια)πράξω όσο κι αν οι πειρασμοί είναι μεγάλοι – με απόψεις που τσουβαλιάζουν κόσμο!!!]…

2. Προσωπικά θεωρώ ότι η Αριστερά ΔΕΝ έχασε τις εκλογές και μπορώ μάλιστα να πω ότι χαίρομαι ιδιαιτέρα που το ποσοστό του Μαλά ξεπέρασε το 40% [και του Αναστασιάδη έπεσε κάτω του 60%]. Τούτο το γεγονός, αναδεικνύει τόσο την αποτυχία των προσπαθειών για περιθωριοποίηση της Αριστεράς, όσο και τις ισχυρές αντιστάσεις που θα μπορεί να προβάλει η κυπριακή κοινωνία στις οποίες δεξιές πολιτικές [νεοφιλελεύθερες, αντιλαϊκές και συντηρητικές] ήθελε προωθήσει και εφαρμόσει η νέα υπό τον Αναστασιάδη Κυβέρνηση.

3. Θεωρώ ότι το αποτέλεσμα δεν ήταν ανατρέψιμο με βάση τις πολιτικές κομματικές συμμαχίες που επετεύχθησαν και τις πολιτικές αποφάσεις που λήφθηκαν για των δεύτερο γύρο. Τα λευκά και τα άκυρα [αν μετατρέπονταν σε έγκυρους ψήφους], ούτε και το μικρό ποσοστό αύξησης της αποχής σε σχέση

με τον πρώτο γύρο, θα μπορούσαν να διαφοροποιήσουν το αποτέλεσμα…

4. Ολοκληρωμένη εκτίμηση των εκλογικών αποτελεσμάτων, αλλά και αποτίμηση της διακυβέρνησης Χριστόφια[για λάθη, αδυναμίες και παραλείψεις, αλλά και για την γενικότερη πολιτική του Κόμματος] σίγουρα θα γίνει σε επίπεδο κομματικό λίαν συντόμως κι εκεί θα εκφραστούν και θα ειπωθούν πολλά. Πιο ολοκληρωμένες δικές μου σκέψεις και απόψεις θα καταθέσω σε νέα μου ανάρτηση.

5. Στην ομιλία του απόψε στο στάδιο "Ελευθερία" ο νέος Πρόεδρος κος Αναστασιάδης, τόλμησε να απευθύνει και μήνυμα στους *«τουρκοκύπριους συμπατριώτες μας»*, για να ακουστούν τότε και αρκετά ουουου, ενώ προηγουμένως είχαν γιουχαϊστεί οι ανθυποψήφιοι του όταν ο νέος "επανενωτικός" Πρόεδρος ΜΑΣ έκαμε αναφορά σ' αυτούς! Ομολογώ ότι θύμωσε για αυτήν την αντίδραση του κοινού του, αλλά τούτο δείχνει [κύριοι "αριστεροί" ψηφοφόροι του Νικουθκιού] με τι κόσμο θα επιχειρήσουμε *«να κτίσουμε μια κοινή πατρίδα μαζί με τους τουρκοκύπριους»*. Επίσης διερωτούμαι πως θα επιτευχθεί η περιλάλητη ενότητα με τέτοια μυαλά ανάμεσα στον κόσμο της Δεξιάς! [Μετά φυσικά είπε να τους κκουλαφκιάσει προσφωνώντας τους ως *«Έλληνες και Ελληνίδες»* και όλοι μαζι να πουν και τον "Εθνικό" ΄Υμνο – της Ελλάδας!]… Φυσικά δεν ξέχασε να ευχαριστήσει και την Εκκλησία, τουτέστιν τον Αρχιεπίσκοπο Νέας Ιουστινιανής και πάσης Πάφου, για τη στήριξη του...

6. Επίσης χρειάστηκε [γιατί άραγε;] να προειδοποιήσει ότι δεν θα ανεχτεί καμία πρόκληση από πλευράς των οπαδών του! Φοβόταν κάτι;

7. Περιττό να αναφέρω ότι γελούσαν και τα μουστάκια του Καρεκλά, της Κενεβέζενας και του Πέτρου Κωνσταντίνου που μετάδιδε το ρεπορτάζ από το Στάδιο "Ελευθερία"… [ΟΛΟΙ τού ΡΙΚ αυτοί!]...

8. Θα κλείσω αυτήν μου την μετεκλογική παρέμβαση μ' ένα απόσπασμα από το τελευταίο κείμενο της αγαπητής Ερυκίνης, όπου η φίλτατη συν-blogger-ού γράφει αναφερόμενη για την μετά τις έκαστου εκλογές περίοδους και για το πώς πρέπει να λειτουργούν οι ενεργοί και προβληματιζόμενοι πολίτες:
«… το θέμαν εν το τι κάμνουμεν μετά που την Κυριακή. Γιατί εννά γινούν πολλά που δαμέ τζαι να πάει. Τζαι λυπούμαι να σου το πω φίλε ψηφοφόρε,

αλλά η δουλειά σου εν τελειώνει την Κυριακήν. Έτσι όπως εξελίσσουνται οι συνθήκες τζαι στην κύπρον τζαι γενικότερα στον κόσμον, επιβάλλεται έναν πάρανταιμ σιηφτ που λέμεν στα κυπριακά. Οι πολίτες του μια φορά στα 5 χρόνια εν παρπατούν πλέον. Αν σε κόφτει το τι εννά γινεί, πρέπει να είσαι επι ποδός. Τα παιχνίθκια εννά παιχτούν στη Βουλή τζαι πρέπει να είσαι τζιαμέ, έπρεπε να ήσουν τζιαμέ λλία χρόνια πριν που η Βουλή απέρριπτεν το νομοσχέδιον για φορολόγηση του πλούτου, πριν λλίον τζαιρόν που η Βουλή επέρασεν ούλλα τα νομοσχέδια για αυξήσεις κλπ. αλλά εν επέρασεν το νομοσχέδιον για τον φόρο ακίνητης περιουσίας. Τελοσπάντων, το τι εννά περάσει τζαι το τι εννά αποφασιστεί εξαρτάται βεβαίως τζαι που την κυβέρνηση που εννά φκει, αλλά τζαι που μας που το πόσον αμάσητα εννά τα καταπιούμεν για το πόσον εννά παλέψουμεν. Οι καιροί απαιτούν λλίην καθαρήν σκέψην, τζαι πολλήν προσπάθειαν. Τζαι παραπάνω αλληλουποστήριξην, κυρίως προς τζείνους τους ανθρώπους που εν πιο "ευάλωτοι". Τα άλλα ούλλα εν πελλάρες».

Anef_Oriwn

[σχολιάζοντας τα εκλογικά αποτελέσματα]

Κυριακή, 24 Φεβρουαρίου 2013

Όταν ο Χ. Γεωργιάδης πιάστηκε να απολύει Κύπριους για να προσλάβει χαμηλόμισθους κοινοτικούς, Θυμήθηκε ότι, ξαφνικά, δεν έχει τίποτα να πει

Η τάση του εκπροσώπου τύπου του ΔΗΣΥ να υιοθετεί ένα προκλητικό ύφος απέναντι στην αριστερά, διακόπηκε άδοξα προεκλογικά, όταν την Παρασκευή 23/2 η Χαραυγή δημοσίευσε πληροφορίες ότι ο κ. Γεωργιάδης, ο οποίος είναι συνιδιοκτήτης σε ξενοδοχείο με τον πατέρα του, απολύει Κυπρίους και προσλαμβάνει κοινοτικούς – και αρνείται, μάλιστα, να υποβάλει στο Υπουργείο Εργασίας τα σχετικά συμβόλαια. Ο, κατά τα άλλα, λαλίστατος Χάρης, εξαφανίστηκε, ξαφνικά, από την επικαιρότητα

και παρά την πρόκληση της εφημερίδας που επέμενε και την επομένη ότι ο κ. Γεωργιάδης παραβίαζε, ουσιαστικά, την εργατική νομοθεσία και ότι αντίφασκε με τις δηλώσεις του ότι οι ξένοι εργάτες ευθύνονται για την ανεργία των Κυπρίων. Σύμφωνα με την εφημερίδα, το «Τμήμα εργασιακών σχέσεων του Υπουργείου Εργασίας» προειδοποίησε τους ιδιοκτήτες του ξενοδοχείου Natura «*πως αν εντός 10 ημερών δεν προσκομίσουν προς το τμήμα τα στοιχεία για τις αμοιβές των εργαζομένων και τα υπογραμμένα συμβόλαια τους, θα ακολουθήσει ποινική δίωξη.*»

Εξελίξεις στην Τουρκοκυπριακή Κοινότητα

Η δύσκολη νίκη του Κιουτσιούκ και η νέα πολιτική πραγματικότητα

Τελικά, το Κόμμα Εθνικής Ενότητας κατάφερε να δώσει τέλος, τουλάχιστον προσωρινά, στην εκκρεμότητα της εκλογής του προέδρου του. Μετά από σχεδόν ένα χρόνο δημόσιων αντιπαραθέσεων στις 24 Φεβρουαρίου 2013, ο Ιρσέν Κιουτσιούκ επικράτησε πολύ δύσκολα με 708 ψήφους έναντι του Αχμέτ Κασιήφ που πήρε 701 κατά την επαναληπτική εκλογή για την ηγεσία του κόμματος. Το αποτέλεσμα της ψηφοφορίας, αλλά και ευρύτερα η πορεία της αντιπαράθεσης των τελευταίων ημερών δείχνουν με ξεκάθαρο τρόπο ότι ο Κιουτσιούκ παρά την ολοκληρωτική στήριξη της Άγκυρας δεν εξασφάλισε ισχυρή πολιτική εντολή. Μάλιστα οι μέρες που

προηγήθηκαν ήταν τελικά ενδεικτικές των δυσκολιών που θα είχε ο Κιουτσιούκ έναντι του Κασιήφ, αλλά και του «νέου πνεύματος» που διέπει τις σχέσεις μεταξύ της παραδοσιακής τουρκοκυπριακής δεξιάς και της Τουρκίας.

Η βδομάδα πριν από την ψηφοφορία της 24ης Φεβρουαρίου 2013 για την ανάδειξη του ηγέτη του Κόμματος Εθνικής Ενότητας ήταν καθοριστική στην ανίχνευση τάσεων και πολιτικών αντιλήψεων ανάμεσα στις δύο αντίπαλες ομάδες, από τη μια του Ιρσέν Κιουτσιούκ και από την άλλη των Ντερβίς Έρογλου και Αχμέτ Κασιήφ. Η πολιτική ένταση κορυφώθηκε με την πραγματοποίηση δύο δημοσιογραφικών διασκέψεων, οι οποίες παρά τη θεματολογία με την οποία διαφημίστηκαν, είχαν το χαρακτηριστικό των επικρίσεων από το ένα στρατόπεδο στο άλλο.

Ο Ντερβίς Έρογλου προχώρησε πρώτος στην πραγματοποίηση διάσκεψης στις 20 Φεβρουαρίου, δήθεν για αξιολόγηση των αποτελεσμάτων του πρώτου γύρου των προεδρικών εκλογών της Κυπριακής Δημοκρατίας. Όμως ήταν φανερό ότι η δημόσια παρέμβαση του Έρογλου είχε πολλούς αποδέχτες πέραν της ελληνοκυπριακής κοινότητας. Στη βάση των θέσεων που κατέθεσε ο Έρογλου ενώπιον του Τύπου εξάγονται τα εξής συμπεράσματα: Ένα μεγάλο μέρος της τουρκοκυπριακής δεξιάς απορρίπτει τις παρεμβάσεις της Τουρκίας, εφόσον δεν γίνονται σε πλαίσια που αυτό το μέρος συμφωνεί ιδεολογικά. Ο Τουρκοκύπριος ηγέτης σε μια δήλωση που καθόλου δεν έχει συνηθίσει το κοινό του, κατάγγειλε τις «έξωθεν παρεμβάσεις οι οποίες βλάπτουν τη δημοκρατία», ενώ σημείωσε με νόημα ότι τα τουρκοκυπριακά πολιτικά κόμματα θα πρέπει από μόνα τους να παράγουν και να υλοποιούν τις δικές τους πολιτικές.

Σε ένα δεύτερο επίπεδο, φαίνεται ότι οι οικονομικές ανακατατάξεις ανάμεσα στους Τουρκοκύπριους, κυρίως με την έντονη παρουσία της επιχειρηματικής ελίτ της Τουρκίας, έχουν αλλάξει σε τέτοιο βαθμό τις ισορροπίες που ενοχλούν ακόμα και το παραδοσιακό στάτους κβο. Ο Έρογλου για παράδειγμα έσπευσε να ταυτιστεί με την ανησυχία των Τουρκοκύπριων μικροκαταστηματαρχών εξαιτίας της πίεσης που νιώθουν από την κάθοδο των μεγάλων τουρκικών εμποριών κέντρων. Χρησιμοποιώντας στοιχεία από την ένωση των μικροκαταστηματαρχών, ο Ντερβίς Έρογλου κατάγγειλε το γεγονός ότι κατά την περίοδο 2011-2012 το κλείσιμο μικρομεσαίων εμπορικών καταστημάτων των Τουρκοκυπρίων αυξήθηκε κατά 50%[1].

[1] Kıbrıs Postası, "Eroğlu'nun basın açıklamasının tam metni Kıbrıs Postasında", 20.2.2013.

Σε ένα τρίτο επίπεδο, μπήκε σε ευθεία αντιπαράθεση με τον Κιουτσιούκ και έθεσε μια νέα διάσταση στο γενικότερο πλαίσιο των ανακατατάξεων στην τουρκοκυπριακή δεξιά, αυτή των επόμενων εκλογών για ανάδειξη του ηγέτη της κοινότητας το 2015. Συγκεκριμένα ο Έρογλου είπε ότι εάν θέλει ο Κιουτσιούκ να διεκδικήσει την ηγεσία της κοινότητας στις επερχόμενες εκλογές θα πρέπει πρώτα να διορθώσει την οικονομία[2]. Συνεπώς, ανεξάρτητα με το αποτέλεσμα του συνεδρίου, φαίνεται ότι η πολιτική πραγματικότητα στην Τουρκοκυπριακή κοινότητα διαθέτει σημαντικές παραμέτρους ικανές να αλλάξουν πλήρως τα δεδομένα. Η εσωκομματική αντιπαράθεση στο Κόμμα Εθνικής Ενότητας αγγίζει πλέον κάθε πτυχή της πολιτικής ζωής: από τις αντιλήψεις για το οικονομικό πρόγραμμα που επιβάλλει η τουρκική κυβέρνηση, μέχρι και τη μάχη εξουσίας στην κοινότητα. Ενώ είναι πλέον ξεκάθαρο ότι ο Τουρκοκύπριος ηγέτης δεν νιώθει καθόλου «άνετος» αναφορικά με το πόσο ελεύθερος είναι και πόση στήριξη έχει στους χειρισμούς του στο Κυπριακό.
Την επόμενη μέρα (21 Φεβρουαρίου 2013) και φανερά ενοχλημένος, απάντησε επίσης με δημοσιογραφική διάσκεψη ο Ιρσέν Κιουτσιούκ. Οι τοποθετήσεις του ήταν αποκαλυπτικές τις γενικότερης του στρατηγικής αναφορικά με τα πεπραγμένα της «κυβέρνησης» το αμέσως επόμενο χρονικό διάστημα. Ήταν επίσης αποκαλυπτικές για τις πηγές νομιμοποίησης που αναζητά ο Κιουτσιούκ, αλλά πολύ περισσότερο για το περιεχόμενο της αλλαγής που επιδιώκεται στις δομές των κατεχομένων μέσα από τα οικονομικά πρωτόκολλα. Η σταθερότητα, αποτέλεσε την αιχμή του δόρατος των επιχειρημάτων Κιουτσιούκ, αλλά και τουρκικής κυβέρνησης, σε ένα πλαίσιο που παραπέμπει σαφώς σε σταθερότητα με πολύ συγκεκριμένο ιδεολογικό περιεχόμενο: σταθερότητα στην πολιτική διαχείριση του οικονομικού προγράμματος, σταθερότητα και ενίσχυση των σχέσεων με την Άγκυρα και συγκεκριμένα με το κυβερνών Κόμμα Δικαιοσύνης και Ανάπτυξης, καθώς και σταθερότητα τέτοια που να απονομιμοποιεί και να περιθωριοποιεί κάθε άλλη αντίθετη φωνή ενάντια στο γενικότερο πλαίσιο αξιών που επιβάλλεται τώρα στην Τουρκοκυπριακή κοινότητα.

Οι κυριότεροι στόχοι της «κυβέρνησης» Κιουτσιούκ για τα επόμενα δύο χρόνια, στόχοι που αποτέλεσαν παράλληλα και προγραμματικές του δεσμεύσεις ενόψει του 2ου γύρου εκλογών για τον πρόεδρο του Κόμματος Εθνικής Ενότητας, επικεντρώνονται στις εξής θεματικές ενότητες: στην αύξηση της χρηματοδότησης της ιδιωτικής πρωτοβουλίας, στην αποπεράτωση μεγάλων έργων υποδομής και μέρους του νέου οδηγού δικτύου για ολόκληρη την βόρεια Κύπρο, την υλοποίηση του νέου πολεοδομικού σχεδιασμού της Λευκωσίας, τη συνέχιση μεγάλων ιδιωτικοποιήσεων

[2] Kıbrıs Postası, “Eroğlu’nun basın açıklamasının tam metni Kıbrıs Postasında”, 20.2.2013.

στρατηγικής σημασίας κατά τα πρότυπα της ιδιωτικοποίησης του αεροδρομίου της Τύμπου, καθώς και την έναρξη λειτουργίας του σχεδίου υποθαλάσσιας μεταφοράς νερού και ηλεκτρισμού από την Τουρκία. Υπενθυμίζεται ότι με την αποπεράτωση των εργασιών στο ιδιωτικό αεροδρόμιο της Τύμπου σε τέσσερα χρόνια, η επένδυση θα φτάσει στα 300 εκατομμύρια ευρώ.

Η αύξηση των επενδύσεων στον τουρισμό και στην τριτοβάθμια εκπαίδευση, αποτελούν επίσης σημαντικούς τομείς των προγραμματικών δεσμεύσεων Κιουτσιούκ και του οικονομικού πρωτοκόλλου. Στόχος εδώ είναι η μετατροπή και η προώθηση της εμπορικής μάρκας «βόρεια Κύπρος». Αξίζει να σημειωθεί ότι τα τελευταία τρία χρόνια οι τουριστικές κλίνες αυξήθηκαν κατά 20% φτάνοντας στις 20 χιλιάδες.

Αναφορικά με κάποια μακροοικονομικά στοιχεία, ο Κιουτσιούκ ανέφερε ότι από το 2010 μέχρι και σήμερα υπάρχει σταθεροποίηση στους θετικούς ρυθμούς ανάπτυξης της οικονομίας με 3.3% και στόχος είναι με την ολοκλήρωση του νέου πρωτοκόλλου ο ρυθμός ανάπτυξης να αυξηθεί στα 4.2%. Όσον αφορά στο κατά κεφαλήν εισόδημα, στόχος είναι μέχρι και το 2015 να φτάσει τα 17 χιλιάδες δολάρια από τα 14.500 που ήταν το 2012 και από 13.900 που ήταν το 2009[3].

Σύμφωνα με τις δηλώσεις Κιουτσιούκ, βασικό στοιχείο της επόμενης περιόδου θα είναι και πάλι η παραχώρηση υπηκοοτήτων σε Τούρκους πολίτες. Ο Ιρσέν Κιουτσιούκ τόνισε με ξεκάθαρο τρόπο ότι όσοι ξένοι συμπληρώνουν 10 χρόνια διαμονής και εργασίας στα βόρεια της Κύπρου, με όλα τα προαπαιτούμενα έγγραφα τότε θα παίρνουν αμέσως την υπηκοότητα[4]. Το ανησυχητικό στοιχείο προκύπτει από το ότι η νομοθεσία επί του θέματος καλύπτει ολόκληρη την οικογένεια αυτού που αιτείται υπηκοότητας και συνεπώς η παραχώρηση της δεν αφορά μόνο ένα άτομο κάθε φορά.

Συμπερασματικά η πολύ δύσκολη επικράτηση του Κιουτσιούκ μπορεί να αποτελέσει περαιτέρω βήμα προβληματισμού και ανάλυσης για την πορεία του συγκεκριμένου κόμματος και συνεπώς για την πορεία των εξελίξεων στα αμέσως επόμενα «εκλογικά χρόνια». Η νίκη Κιουτσιούκ όπως προαναφέρθηκε, επιτεύχθηκε με μόνο 7 ψήφους διαφορά. Υπενθυμίζεται ότι τον Οκτώβριο του 2012 όταν έγινε η πρώτη ψηφοφορία ο Κιουτσιούκ είχε 14 ψήφους διαφορά από τον Κασιήφ. Η δύσκολη του επικράτηση,

[3] Güneş, "Hükümetimiz doğru yolda", 22.2.2013.
[4] Yeni Düzen, "Vatandaşlıklar sürecek", 22.2.2013.

λαμβανομένης υπόψη και της στήριξης της κυβέρνησης Έρντογαν, αποτελεί σοβαρότατο μήνυμα και προς την Άγκυρα.

Σε ένα άλλο επίπεδο, φαίνεται ότι αυτές οι διαδικασίες στο Κόμμα Εθνικής Ενότητας αποτελούν και βήμα εντατικοποίησης των διαφοροποιήσεων ανάμεσα στην τουρκοκυπριακή δεξιά. Αναδεικνύεται πλέον με περισσότερη σταθερότητα ένας ιδιότυπος τουρκοκυπριακός εθνικισμός που υπερασπίζεται την «ανεξαρτησία του τουρκοκυπριακού λαού» έναντι των «εξωτερικών πιέσεων» είτε αυτές είναι τουρκικές είτε ελληνοκυπριακές. Δίπλα σε αυτή την τάση, κάνει την εμφάνισή της και μια άλλη, θρησκευτικά συντηρητική τουρκοκυπριακή δεξιά, η οποία λόγω συγκυριών επιθυμεί να λειτουργήσει όπως το κόμμα του Έρντογαν στην κυπριακή του έκδοση.

Στο σημείο αυτό, η έστω και μικρή διαφορά της επικράτησης Κιουτσιούκ δε φαίνεται να αποτελεί ουσιαστικό εμπόδιο στο να περιέλθει η ηγεσία του Κόμματος Εθνικής Ενότητας υπό τον πλήρη έλεγχο της Άγκυρας. Μάλιστα η μεγάλη και ανοιχτή στήριξη που είχε ο Κιουτσιούκ από το Κόμμα Δικαιοσύνης και Ανάπτυξης, τον καθιστά περισσότερο εξαρτημένο. Η παρουσία δε, ισχυρής εσωκομματικής αντιπολίτευσης μέσα σε δεδομένα εξάρτησης, σίγουρα δεν τον διευκολύνει. Συνεπώς θα μπορούσε να λεχθεί, ότι οι αντιπαραθέσεις με την ομάδα Έρογλου-Κασιήφ, δεν πρόκειται να σταματήσουν σύντομα και είναι φυσιολογικό να αναμένονται και ανακατατάξεις προσώπων ή ομάδων, αναλόγως και της προετοιμασίας για τις επόμενες εκλογικές αναμετρήσεις.

Τέλος, η θέση της Άγκυρας είναι επίσης μια σημαντική διάσταση. Το Κόμμα Δικαιοσύνης και Ανάπτυξης δείχνει ότι θέλει να ακολουθήσει και στην Κύπρο το ίδιο μοντέλο πολιτικών «εκκαθαρίσεων» που ακολούθησε στην Τουρκία ενάντια στο παλιό κατεστημένο. Σταδιακά βήματα στην αλλαγή των πρωταγωνιστών, ολοκληρωμένες πολιτικές σε στρατηγικούς τομείς όπως είναι η οικονομία και η παιδεία, καθώς και σύναψη συμμαχιών αναλόγως των συγκυριών και των ισορροπιών.

Δύο επίπεδα τουρκικής παρέμβασης στην εκλογή προέδρου του Κόμματος Εθνικής Ενότητας

Η παρέμβαση της Τουρκίας στις διαδικασίες της εκλογής προέδρου στο Κόμμα Εθνικής Ενότητας κορυφώθηκαν τις προηγούμενες μέρες πέραν την επίσκεψης του Αντιπροέδρου της τουρκικής κυβέρνησης Μπεσίρ Αταλάϊ, η οποία είχε προηγηθεί. Τα φιλοκυβερνητικά ΜΜΕ στην Άγκυρα επιδίωξαν να δώσουν το στίγμα της τουρκοκυπριακής δεξιάς αντιπαράθεσης με τρόπο που η παρέμβαση του κόμματος του Έρντογαν να κερδίζει τη συντηρητική μάζα της Τουρκίας. Χαρακτηριστικότερος όλων ήταν ο αρθρογράφος της ΣΑΜΠΑΧ, Μαχμούτ Οβούρ, ο οποίος περιέγραψε τις δύο μεγάλες ομάδες εντός του Κόμματος Εθνικής Ενότητας με όρους «τουρκικής αντιπαράθεσης». Συγκεκριμένα υποστήριξε ότι ο Κιουτσιούκ εκπροσωπούσε την αλλαγή και την μετριοπάθεια εναντίον του Έρογλου, ο οποίος ως συνεχιστής του Ντενκτάς αποτελούσε τη συνέχεια της ακραίας εθνικιστικής και παραστρατιωτικής παρέμβασης στην πολιτική ζωή. Ο αρθρογράφος σημείωσε με νόημα ότι αυτές οι δύο αντιμαχόμενες αντιλήψεις υπήρχαν από τη δεκαετία του 1960 στην Τουρκοκυπριακή κοινότητα με βασικούς εκπροσώπους τον Φαζίλ Κιουτσιούκ (θείος του Ιρσέν) και τον Ντενκτάς. Συνεπώς, κατά τον ίδιο, η νίκη Κιουτσιούκ θα σημαίνει και την ενδυνάμωση «της μεγάλης αλλαγής», παράλληλης με αυτή που επιτεύχθηκε στην Τουρκία κατά την προηγούμενη δεκαετία υπό το κυβερνών Κόμμα Δικαιοσύνης και Ανάπτυξης[5]. Επανέφερε δηλαδή την αντιπαράθεση που επικράτησε μεταξύ Έρντογαν-Ντενκτάς ιδιαίτερα την περίοδο του δημοψηφίσματος το 2004. Μια αντιπαράθεση που ήταν άλλωστε και συνέχεια της μεγάλης μάχης που έδωσε με επιτυχία η τουρκική κυβέρνηση ενάντια στο βαθύ κράτος και τα παρακρατικά δίκτυα τύπου Εργκενεκόν.

Σε ένα άλλο εξίσου σημαντικό επίπεδο, η Άγκυρα μερίμνησε στην μερική έστω κινητοποίηση τουρκικού πληθυσμού στο βόρειο μέρος της Κύπρου. Αρχικά η εφημερίδα Αφρίκα είχε υποστηρίξει ότι 12 οργανώσεις εποίκων είχαν μεταβεί στην Άγκυρα με στόχο τον συντονισμό της στήριξης προς τον Κιουτσιούκ ενόψει του 2[ου] γύρου εκλογής προέδρου στο Κόμμα Εθνικής Ενότητας. Μάλιστα το συγκεκριμένο δημοσίευμα υποστήριξε ακόμα ότι σε περίπτωση αποτυχίας του Κιουτσιούκ, οι οργανώσεις αυτές θα επιδίωκαν την περαιτέρω πολιτική τους εμπλοκή με στόχο την

---

[5] Mahmut Övür, “Kıbrıs’ta iki kader seçimi”, Sabah, 21.2.2013.

ενισχυμένη παρουσία τους στις επερχόμενες «βουλευτικές» του 2014, ίσως και με νέο κομματικό σχηματισμό[6]. Τις επόμενες μέρες τα δημοσιεύματα αυτά είχα διαψευσθεί, όμως αίσθηση προκάλεσαν οι νέες δημόσιες παρεμβάσεις τουρκικών οργανώσεων.

Συγκεκριμένα ο Ερμάν Τσιτίμ, επικεφαλής της Κοινότητας Τουρκοισλαμικής Κουλτούρας που εδρεύει στα κατεχόμενα και είναι γνωστή για τις καλές της σχέσεις με το κόμμα του Έρντογαν, υπογράμμισε τη σημαντικότητα των μηνυμάτων της «μητέρας πατρίδας» Τουρκίας για την ανάγκη σταθερότητας που θα οδηγήσει στην ευημερία και την οικονομική ανάπτυξη[7]. Ήταν ένα σαφέστατο μήνυμα υπέρ του Κιουτσιούκ, ο οποίος στους τουρκικούς κύκλους συμβολίζει την αναγκαία σταθερότητα της εκτελεστικής εξουσίας για υλοποίηση του προγράμματος μετασχηματισμού.

Ακολούθησε η ανακοίνωση του Ενβέρ Ντίτσογλου, προέδρου του Συνδέσμου Αλληλοβοήθειας και Αλληλεγγύης Τούρκων Μεταναστών, ο οποίος υποστήριξε ότι τα μηνύματα της Τουρκίας δεν είναι τυχαία αφού η χώρα «κάτι ξέρει και θέλει και δεν είναι δυνατό να παραβλεφθεί η πραγματικότητα των θετικών αποτελεσμάτων που θα αντικατοπτριστούν στον τουρκοκυπριακό λαό». Ακολούθως σημείωσε με χαρακτηριστικό τρόπο ότι ο υποψήφιος της Τουρκίας είναι ο Κιουτσιούκ, ενώ ο Κασιήφ είναι ο υποψήφιος του Έρογλου[8]. Άρα, σύμφωνα με τα πιο πάνω, η εκλογή προέδρου του Κόμματος Εθνικής Ενότητας, ήταν μια υπόθεση έγκρισης ή απόρριψης ενός τουρκικού προγράμματος για αλλαγή των δομών και όχι μιας τουρκοκυπριακής αντίληψης. Σε μεγάλο βαθμό η εκλογή προέδρου του κόμματος, φαίνεται να επηρεάζει την ίδια την πολιτική βούληση της Τουρκίας για το μέλλον στην Κύπρο, ανεξάρτητα από την βούληση της Τουρκοκυπριακής κοινότητας.

Η εκλογή Αναστασιάδη από τον Τουρκοκυπριακό και Τουρκικό Τύπο

[6] Haber KKTC, "Küçük kaybederse işte B planı", 21.2.2013.
[7] Kıbrıs Postası, "Çitim: Ülke için istikrar önemli, kazanımlar kaybedilebilir", 21.2.2013.
[8] T.A.K, "Dinçoğlu: Tarafların söylemleri devlet adamlığı ciddiyeti ile bağdaşmıyor", 22.2.2013.

Είναι γεγονός ότι η όποια δημοφιλία του Νίκου Αναστασιάδη ανάμεσα στην Τουρκοκυπριακή κοινότητα, αλλά και στην Τουρκία, αποτελεί προϊόν των δημοψηφισμάτων στην Κύπρο το 2004. Η υποστήριξη του ΝΑΙ βοήθησε το νέο Πρόεδρο στην δημιουργία μιας εικόνας «πραγματιστή και θαρραλέου» πολιτικού. Καθιερώθηκε ως μια προσωπικότητα που «δεν υποχωρεί στις απαιτήσεις» του ελληνοκυπριακού απορριπτικού μετώπου, του οποίου σύμφωνα με μια τουρκοκυπριακή και όχι μόνο θεώρηση, ηγείται η Εκκλησία και το ΔΗΚΟ. Οι αντιλήψεις αυτές ήταν ιδιαίτερα έντονες στην τουρκοκυπριακή κεντροαριστερά και σε ένα πολύ μεγάλο μέρος της βάσης του Ρεπουμπλικανικού Τουρκικού Κόμματος. Όλα αυτά δημιουργούσαν την εντύπωση ότι ο Νίκος Αναστασιάδης είναι ο άνθρωπος της λύσης του Κυπριακού, χωρίς ωστόσο να γίνεται καμιά προσπάθεια εμβάθυνσης γενικότερα για τις εξελίξεις στην Ελληνοκυπριακή κοινότητα.

Σήμερα, η πιο πάνω εικόνα διατηρείται ως ένα σημείο. Η συνεργασία ΔΗΣΥ-ΔΗΚΟ, η στήριξη ενός τμήματος του ΕΥΡΩΚΟ, η ανοιχτή υποστήριξη του Αρχιεπισκόπου, καθώς και οι διάφορες τοποθετήσεις περί «απόσυρσης των απαράδεχτων υποχωρήσεων Χριστόφια», αποτέλεσαν δεδομένα που άλλαξαν εν μέρει την αντίληψη για τον Νίκο Αναστασιάδη. Παρόλο που σε ένα μέρος του κεντροαριστερού Ρεπουμπλικανικού Τουρκικού Κόμματος διατηρείται η αισιοδοξία ότι ο νέος Πρόεδρος της Δημοκρατίας θα διαλύσει τελικά την συνεργασία του με το ΔΗΚΟ και θα προχωρήσει σε λύση, εντούτοις ενισχύθηκε και η αντίληψη ότι «ο Αναστασιάδης του 2004 δεν υπάρχει πλέον». Χαρακτηριστικός επ' αυτού ο Κουτλάϊ Έρκ, στέλεχος του Ρεπουμπλικανικού Τουρκικού Κόμματος και υποστηριχτής των πολιτικών Νίκου Αναστασιάδη, ο οποίος σε πρόσφατο του άρθρο σημείωνε πως οι συνθήκες στην Κύπρο έχουν αλλάξει δραστικά και ο «συνδυασμός» οικονομικής κρίσης και συνεργασίας ΔΗΣΥ-ΔΗΚΟ στην ελληνοκυπριακή πλευρά, αποτελούν δεδομένα που

δε θα αφήσουν το νέο Ελληνοκύπριο ηγέτη να προχωρήσει σε ουσιαστικά βήματα λύσης του Κυπριακού[9].

Γενικότερα, το νέο στοιχείο που προκύπτει στην ανάλυση για το Νίκο Αναστασιάδη τόσο στην Τουρκοκυπριακή κοινότητα, αλλά και στην Τουρκία, αναμφίβολα είναι τα δεδομένα που δημιουργεί η οικονομική κρίση. Ο Σαμί Κοχέν της ΜΙΛΛΙΕΤ, «παλιά καραβάνα» του διπλωματικού ρεπορτάζ σημείωσε ότι η κρίση στους Ελληνοκύπριους είναι τέτοια που φαίνεται ότι επηρέασε τα αποτελέσματα του πρώτου γύρου των εκλογών με τρόπο που να μην δίνεται ξεκάθαρη εντολή στον Αναστασιάδη να προχωρήσει με την πολιτική του. Κάτι που όπως σημειώνει ο Κοχέν, θα επηρεάσει αρνητικά και το Κυπριακό[10].

Το δεύτερο σημαντικό στοιχείο που σημειώνεται με την εκλογή Αναστασιάδη είναι «η αλλαγή στις θέσεις του για το Κυπριακό». Πολλές ήταν οι αναφορές και οι αναλύσεις σε τουρκοκυπριακά και τουρκικά ΜΜΕ το τελευταίο διάστημα που σημείωναν ότι ο Νίκος Αναστασιάδης έχει αλλάξει κάποιες θέσεις του στο Κυπριακό προς το αρνητικότερο. Η κορύφωση στην προσπάθεια προώθησης του πιο πάνω, προήλθε από τον ίδιο τον Τουρκοκύπριο ηγέτη, ο οποίος σημείωσε ότι ο Νίκος Αναστασιάδης απορρίπτει τις εγγυήσεις της Τουρκίας, τάσσεται εναντίον της διζωνικότητας, διαφωνεί με τη δημιουργία ενός νέου συνεταιρισμού δύο συνιστώντων κρατών και διαφωνεί με αποτελεσματικές συνομιλίες εντός συγκεκριμένων χρονοδιαγραμμάτων[11].

Μια νέα τροπή στο Κυπριακό μέσα από την πιθανότητα αλλαγής της αρμοδιότητας των συνομιλιών

Ένα δημοσίευμα της ειδησεογραφικής ιστοσελίδας ΚΙΠΡΙΣ ΠΟΣΤΑΣΙ στις 21 Φεβρουαρίου 2013[12], άνοιξε μετά από πολλή καιρό συζήτηση για το Κυπριακό, η οποία μάλιστα αναδεικνύει νέες πτυχές της επιδίωξης για λύση πέραν και έξω από τα πλαίσια της ομοσπονδίας. Συγκεκριμένα, το δημοσίευμα αναφέρει ότι πηγές από το Υπουργείο Εξωτερικών της Τουρκίας αποκαλύπτουν ότι γίνονται σχεδιασμοί για αλλαγή της αρμοδιότητας του συνομιλητή στο Κυπριακό και γενικότερα της ίδιας της δομής των συνομιλιών. Υπενθυμίζεται ότι μέχρι σήμερα τις συνομιλίες διενεργούσαν οι ηγέτες των δύο κοινοτήτων, όμως μετά από τόσα χρόνια αδιεξόδου, σύμφωνα με

[9] Kutlay Erk, "Yeni Rum Lider aynı et farklı sos mu olacak?", Yeni Düzen, 16.2.2013.
[10] Sami Kohen, "Kıbrıs'ta ne değişecek?", Milliyet, 19.2.2013.
[11] www.kktcb.org, "Dıştan zorlanmalar, yapay etkiler, müdahaleler Demokrasiye zarar veriyor", 20.2.2013.
[12] Kıbrıs Postası, "Müzakere yetkisi Dışişleri Bakanlığa mı devrediliyor?", 21.2.2013.

τις πηγές του τουρκικού ΥΠΕΞ το ζήτημα αυτό θα πρέπει να είναι ανοιχτό για αλλαγές στη βάση των νέων συνθηκών της εποχής.

Στο ίδιο πλαίσιο κινήθηκαν και δηλώσεις του Κιουτσιούκ, ο οποίος υποστήριξε στην ειδησεογραφική ιστοσελίδα ότι θα πρέπει να συζητούνται τέτοια θέματα και υπέδειξε ότι σε όλο τον κόσμο τέτοιες διαδικασίες συνομιλιών διεξάγονται από τα Υπουργεία Εξωτερικών. Στη βάση αυτού και η «ΤΔΒΚ» θα πρέπει να συζητήσει τη νομοθετική αλλαγή σε ένα τέτοιο ζήτημα. Συμπλήρωσε ότι είναι ανάγκη της ίδιας της δημοκρατίας να συζητηθεί εκ νέου σε ποιον θα βρίσκεται η αρμοδιότητα της διαπραγμάτευσης, ιδιαίτερα σε συνθήκες όπου υπάρχει πλήρες αδιέξοδο και ενώ υπάρχουν έμπειρα, ικανά και ειδικευμένα στελέχη στο «Υπουργείο Εξωτερικών».

Σύμφωνα με την ιστοσελίδα, «το πράσινο φως σε μια τέτοια αλλαγή, άναψε πρώτα η νότια Κύπρος». Υποστηρίζεται ότι ο υποψήφιος Πρόεδρος κύριος Νίκος Αναστασιάδης δήλωσε ότι ως πρόεδρος κράτους δε θα συμμετέχει στις συνομιλίες και ότι θα δώσει αρμοδιότητα στο Υπουργείο Εξωτερικών. Υπάρχει η εκτίμηση ότι τελικά εάν υλοποιηθεί κάτι τέτοιο τότε θα επιταχυνθούν οι διαδικασίες για μια τέτοια τροποποίηση και στην «ΤΔΒΚ».

Για το θέμα μίλησε και ο νομικός Μουσταφά Σιενέρ, ο οποίος τάχθηκε υπέρ μιας τέτοιας αλλαγής. Ανέφερε ότι τα ζητήματα που σχετίζονται με το διεθνές δίκαιο θα πρέπει να είναι υπό την αρμοδιότητα της εκτελεστικής εξουσίας και ότι σε ολόκληρο τον κόσμο τέτοιες διαπραγματεύσεις διεξάγονται από τα Υπουργεία Εξωτερικών. Υπέδειξε ότι σύμφωνα με το άρθρο 5 του συντάγματος της «ΤΔΒΚ», η διαπραγμάτευση του Κυπριακού βρίσκεται στην αρμοδιότητα του προέδρου και του υπουργικού Συμβουλίου και επομένως μπορεί να γίνεται συντονισμός με το Υπουργείο Εξωτερικών. Στη συνέχεια υπογράμμισε ότι το «υπουργικό συμβούλιο» θα μπορούσε να υποδείξει ένα αρμόδιο για τις διαπραγματεύσεις που μαζί με τον «πρόεδρο» θα διεξάγουν τις συνομιλίες. Αυτός ο αρμόδιος θα είναι το «Υπουργείο Εξωτερικών», σημείωσε.

Η συζήτηση για αλλαγή του αρμόδιου συνομιλητή στο Κυπριακό και η μεταφορά εξουσιών στο λεγόμενο υπουργείο εξωτερικών, δεν είναι τυχαία και αναδεικνύει μια ολοκληρωμένη συλλογιστική της Τουρκίας, αλλά και της Τουρκοκυπριακής ηγεσίας αναφορικά με τα επόμενα βήματα στο πολιτικό πρόβλημα. Αυτή η προοπτική υποστηρίχθηκε και από τον πρώην πρόεδρο του Κόμματος Εθνικής Ενότητας, επίσης αντίπαλο του Έρογλου, Ταχσίν Ερτουρούλογλου. Ο Ερτουρούλογλου

υπογράμμισε ότι μετά από τόσα χρόνια συνομιλιών που απέτυχαν θα πρέπει να γίνουν νέες σκέψεις για το περιεχόμενο αλλά και τις αρμοδιότητες γύρω από τις διαπραγματεύσεις. Μάλιστα έθεσε την εξής σημαντική παράμετρο: εφόσον η «ΤΔΒΚ» συνεχίζει να προσπαθεί για διεθνή αναβάθμιση, τότε θα πρέπει να υιοθετήσει συστήματα και μεθόδους που υιοθετούν όλα τα σύγχρονα κράτη και μία από αυτές είναι η ενίσχυση των υπουργείων εξωτερικών στην εκτελεστική δομή και σε τέτοιες διαπραγματεύσεις[13].

Συνεπώς εδώ φαίνεται να επικρατεί μια τάση με δύο βασικές πτυχές: Από τη μια υπάρχει η προσπάθεια, έστω και στο επίπεδο δημοσιογραφικών πληροφοριών, για περιορισμό των αρμοδιοτήτων του Έρογλου στο τραπέζι των διαπραγματεύσεων. Μια τέτοια πιθανότητα, εάν επαληθευτεί, τότε θα ερμηνεύεται μέσα στα γενικότερα πλαίσια της μεγάλης αντιπαράθεσης στα πλαίσια της τουρκοκυπριακής δεξιάς σχετικά με τον φορέα αλλαγής των δομών. Από την άλλη όμως, η φημολογούμενη αλλαγή στις αρμοδιότητες για το Κυπριακό, μπορεί να συμπεριλαμβάνει και μια νέα πτυχή στην ευρύτερη αλλαγή των δομών των κατεχομένων. Σε αυτό το σημείο ακούγονται συχνά οι φωνές που επιδιώκουν ακόμα και αλλαγή του πολιτειακού συστήματος με στόχο την βελτίωση των προοπτικών για διεθνή αναβάθμιση. Σε όλα τα πιο πάνω διαφωνούν πολλοί Τουρκοκύπριοι αναλυτές. Εκτιμούν ότι η επίσημη εμπλοκή του λεγόμενου υπουργείου εξωτερικών στη διαπραγμάτευση με στόχο την αλλαγή των όρων και τη συζήτηση μεταξύ δύο κρατών, αποτελεί δύσκολο εγχείρημα που ίσως να συναντήσει αντιδράσεις και από τον ΟΗΕ.

Πάντως ο Τουρκοκύπριος ηγέτης και το επιτελείο του ετοιμάζονται για τις επόμενες εξελίξεις στο Κυπριακό. Πέραν από την πρόσφατη συνάντηση με τα μεγαλύτερα τουρκοκυπριακά κόμματα, καθώς και τη συνάντηση με τον Πρόεδρο της Τουρκίας κατά τη σύνοδο της Οργάνωσης Ισλαμικής Συνεργασίας στο Κάϊρο, το επιτελείο Έρογλου συνεδρίασε στις 22 Φεβρουαρίου 2013 με όλα τα στελέχη της διαπραγματευτικής ομάδας για να μελετηθούν τα επόμενα βήματα. Σύμφωνα με την εφημερίδα ΣΤΑΡ, στο επίκεντρο των συζητήσεων τους βρέθηκε το σενάριο ο Αναστασιάδης να είναι ο επόμενος Ελληνοκύπριος ηγέτης και μάλιστα να υλοποιήσει την προεκλογική του θέση ότι θα στείλει συνομιλητή στο τραπέζι των διαπραγματεύσεων για το Κυπριακό. Η εφημερίδα σημειώνει ότι υπάρχει η πιθανότητα παρόμοιας απάντησης από την τουρκοκυπριακή πλευρά, ενώ φιλοξενεί δηλώσεις της Καίτης Κληρίδου η οποία αφήνει ανοιχτό το ενδεχόμενο αλλαγής της προεκλογικής θέσης Αναστασιάδη: «ο Αναστασιάδης μπορεί να είπε κάτι τέτοιο,

[13] Kıbrıs Postası, "Ertuğruloğlu: Dere geçilirken at değiştirilemez", 21.2.2013.

όμως το εάν θα είναι συνομιλητής είναι θέμα που θα το δείξει ο χρόνος», ανέφερε η κυρία Κληρίδου[14].

Αντιπαραθέσεις και στην Παιδεία…

Η συντεχνία των Τουρκοκύπριων Δασκάλων και η συντεχνία των εργαζομένων στο πανεπιστήμιο Ανατολικής Μεσογείου, αποφάσισαν να μποϊκοτάρουν τις εργασίες του συνεδρίου με θέμα την «ανάπτυξη του προγράμματος βασικής εκπαίδευσης» που πραγματοποιήθηκε στο πανεπιστήμιο στις 21 και 22 Φεβρουαρίου 2013. Αξίζει να σημειωθεί ότι το συγκεκριμένο συνέδριο χρηματοδοτήθηκε από την τουρκική πρεσβεία στα κατεχόμενα και το λεγόμενο υπουργείο παιδείας. Σύμφωνα με τις καταγγελίες των συντεχνιών τέτοιες διοργανώσεις στοχεύουν στην εισαγωγή του εκπαιδευτικού μοντέλου της Τουρκίας στην Κύπρο, το οποίο έχει ως κεντρικούς άξονες την ενίσχυση της θρησκευτικής εκπαίδευσης και την προσαρμογή της γυμνασιακής και λυκειακής εκπαίδευσης στις «ανάγκες της αγοράς»[15]. Από το χαρακτήρα του εν λόγω συνεδρίου φαίνεται ότι και το επόμενο χρονικό διάστημα θα πρέπει να αναμένονται σημαντικές εξελίξεις στον τομέα της Παιδείας.

Στο επίκεντρο της σημερινής αντιπαράθεσης στα κατεχόμενα βρίσκεται η προσπάθεια ενίσχυσης της οθωμανικής-ισλαμικής κουλτούρας μέσα από την παιδεία, κάτι που σύμφωνα με πολλούς Τουρκοκύπριους αποτελεί μέρος του ευρύτερου πλαισίου που έθεσε ο ίδιος ο Τούρκος Πρωθυπουργός και που κωδικοποιείται στη δήλωσή του ότι «θέλουμε να αναθρέψουμε μια θρησκευόμενη γενιά». Είναι γεγονός ότι η παιδεία αποτελούσε διαχρονικά μια στρατηγική επιλογή του πολιτικού Ισλάμ, αλλά είναι επίσης γεγονός ότι οι ισχυρές παραδόσεις των οργανωμένων Τουρκοκύπριων Δασκάλων και Καθηγητών αποτελούν σήμερα ένα πολύ σοβαρό εμπόδιο στην υλοποίηση τέτοιων συντηρητικών αλλαγών.

Είναι ίσως για αυτό το λόγο που οι αλλαγές στην παιδεία ανάμεσα στους Τουρκοκύπριους αρχίζουν να διαφαίνονται καλύτερα στο επίπεδο της ιδιωτικής εκπαίδευσης με την εντονότερη παρουσία του λεγόμενου ισλαμικού κεφαλαίου, χωρίς βεβαίως να παραβλέπεται και η δομή της «δημόσιας» εκπαίδευσης. Παλαιότερα δημοσιεύματα στον τουρκοκυπριακό Τύπο αποκάλυψαν ότι το κολλέγιο Ντογά (Doğa) που ανήκει στην ισλαμική κοινότητα Γκιουλέν, άρχισε να ενισχύει την παρουσία του στην Τουρκοκυπριακή κοινότητα. Αρχικά αγόρασε τις υποδομές του σχολείου που βρισκόταν υπό την αιγίδα του πανεπιστημίου Ανατολικής Μεσογείου στην Αμμόχωστο. Στη συνέχεια αγόρασε το ιδιωτικό σχολείο British Academy στην

[14] Star, “Start verildi”, 23.2.2013.
[15] Yeni Düzen, “Çalıştayı boykot edecek”, 21.2.2013.

Κερύνεια, το οποίο αρχικά πτώχευσε, ενώ τώρα σχεδιάζει την εξαγορά του ιδιωτικού σχολείου Future που ανήκε στο Αμερικανικό Πανεπιστήμιο Κερύνειας[16]. Συνεπώς υπάρχει μια συγκεκριμένη τακτική που ακολουθείται και αφορά στην εξαγορά «έτοιμων» υποδομών, οι οποίες τελικά συναποτελούν ένα μεγάλο δίκτυο ιδιωτικής εκπαίδευσης υπό την καθοδήγηση της κοινότητας Γκιουλέν. Αυτή η τακτική δεν είναι καθόλου άγνωστη. Το κίνημα του Γκιουλέν εξάπλωσε την επιρροή του μέσα από ιδιωτικούς εκπαιδευτικούς θεσμούς από τα Βαλκάνια μέχρι και την Κεντρική Ασία. Σήμερα αποτελεί ένα από τους σημαντικότερους φορείς της επιρροής της τουρκικής εξωτερικής πολιτικής.

Πάντως οι οργανωμένοι Τουρκοκύπριοι Καθηγητές Μέσης Εκπαίδευσης, έθεσαν την πτυχή των παρεμβάσεων στην παιδεία και στο εκπαιδευτικό σύστημα και σε ότι αφορά άλλες δομές πέραν της ιδιωτικής πρωτοβουλίας. Συγκεκριμένα κατάγγειλαν δημόσια ότι η κυβέρνηση του AKP στέλνει αυτό το διάστημα 150 Τούρκους εκπαιδευτικούς, γνωστούς για τις διασυνδέσεις τους με το κόμμα του Έρντογαν, για να στελεχώσουν τμήματα της μέσης εκπαίδευσης στα κατεχόμενα[17].

Με αφορμή ένα πρωτοσέλιδο: Όταν η παρέμβαση από συνήθεια γίνεται δικαίωμα και η αντίδραση Τουρκοκύπριων επιχειρηματιών

Το πρωτοσέλιδο της ακροδεξιάς εφημερίδα Βολκάν στις 20 Φεβρουαρίου 2013 έγραφε: «Μεγάλη αντίδραση ενάντια στην παρέμβαση»[18]. Αναφερόταν στις δηλώσεις και δραστηριότητες του Αντιπροέδρου της τουρκικής κυβέρνησης Μπεσίρ Αταλάϊ, κατά την πρόσφατη επίσκεψη του στην Κύπρο στις 18 και 19 Φεβρουαρίου 2013. Στο πρωτοσέλιδο φιλοξενήθηκαν μάλιστα και οι επικριτικές προς τον Αταλάϊ ανακοινώσεις της συντεχνίας των Τουρκοκύπριων Δασκάλων, της συντεχνίας των Τουρκοκύπριων Καθηγητών, του Κόμματος Κοινοτικής Δημοκρατίας και του Δημοκρατικού Κόμματος. Το γεγονός ότι η ακροδεξιά εφημερίδα καταδίκασε τουρκική παρέμβαση, αλλά και η φιλοξενία ανακοινώσεων οργανωμένων συνόλων που συνήθως στο εν λόγω πρωτοσέλιδο συνοδεύονται από το επίθετο «προδότης», αποτελούν ιστορικής σημασίας εξελίξεις. Είναι εξελίξεις που «μετρούν» με ένα πολύ ολοκληρωμένο τρόπο τις σχέσεις Τουρκοκυπρίων-Τουρκίας στη βάση των πολιτικών πρακτικών που ακολουθήθηκαν τα τελευταία χρόνια.

Οι αντιδράσεις μιας πολύ μεγάλης μερίδας της Τουρκοκυπριακής κοινότητας ενάντια στον Μπεσίρ Αταλάϊ και το επιτελείο του, δείχνουν ακόμα μια σημαντική παράμετρο:

---

[16] Yeni Çağ, "Fetullah Gülen okulları Kıbrıs'a yayılıyor", 12.9.2011.
[17] Yeni Düzen, "KTOEÖS: Sayın Atalay yarattığınız ucubenin farkında mısınız?", 20.2.2013.
[18] Volkan, "Müdahaleye büyük tepki", 20.2.2013.

Οι παρεμβάσεις του κυβερνώντος Κόμματος Δικαιοσύνης και Ανάπτυξης στην Τουρκοκυπριακή κοινότητα χαρακτηρίζονται πλέον από μια ποιοτική διαφορά σε σχέση με προηγούμενες τουρκικές κυβερνήσεις. Για παράδειγμα κατά την επίσκεψη τους στην Κύπρο, πραγματοποίησαν ειδικές συγκεντρώσεις στην Αμμόχωστο και αποκάλυψαν – για παράδειγμα – τους σχεδιασμούς τους για αντικατάσταση των γραφείων στοιχημάτων με κέντρα νεότητας. Συνεπώς υπάρχει πλέον μια περιεκτική στρατηγική που αγγίζει και το τοπικό επίπεδο, η οποία μάλιστα αρχίζει να «φυσιολογικοποιείται». Περιορίζεται κάθε συζήτηση για το εάν είναι ορθή η όχι η παρέμβαση της Τουρκίας και δίνεται περισσότερο βάρος στο εάν είναι ορθή ενέργεια το κλείσιμο των γραφείων στοιχημάτων. Και όπως αναφέρει χαρακτηριστικά η Τουρκοκύπρια δημοσιογράφος Αϊσού Μπασρί Ακτέρ, ο μεγαλύτερος κίνδυνος που αντιμετωπίζει τώρα η κοινότητα είναι η σταδιακή «μετατροπή της συνήθειας (παρεμβάσεων) σε δικαίωμα» της Τουρκίας[19].

Το πρωτοσέλιδο της ακροδεξιάς εφημερίδα Βολκάν στις 20/2 έγραφε: «Μεγάλη αντίδραση ενάντια στην παρέμβαση»… Το γεγονός ότι η ακροδεξιά εφημερίδα καταδίκασε τουρκική παρέμβαση, αλλά και η φιλοξενία ανακοινώσεων οργανωμένων συνόλων που συνήθως στο εν λόγω πρωτοσέλιδο συνοδεύονται από το επίθετο «προδότης», αποτελούν ιστορικής σημασίας εξελίξεις

Πάντως οι εξαγγελίες του Αντιπροέδρου της τουρκικής κυβέρνησης για ανάπτυξη νέων κατασκευαστικών έργων στην ευρύτερη περιοχή της Αμμοχώστου, δεν άφησαν αδιάφορους τους Τουρκοκύπριους εργολάβους. Με ανακοίνωση τους την προηγούμενη εβδομάδα κατάγγειλαν την ανυπαρξία πολιτικής που θα ενθαρρύνει την αγορά ακινήτων και θα εμπλέκει ουσιαστικά τις τουρκοκυπριακές εταιρείες. Με την ανακοίνωση της, η Ένωση Τουρκοκύπριων Εργολάβων επέκρινε επίσης την προνομιακή μεταχείριση που έχουν οι μεγάλοι τουρκικοί κατασκευαστικοί όμιλοι σε έργα όπως η σχεδιαζόμενη ανέγερση κοινωνικών κατοικιών στην Αμμόχωστο για 100-1500 άτομα. Το σημαντικότερο όλων ήταν ότι έθεσαν εκ νέου, έστω και έμμεσα, το θέμα της ενίσχυσης κράτους χωρίς την τοπική αστική τάξη. Με λίγα λόγια, η

[19] Aysu Basri Akter, "Ev elden gitmiş", Yeni Düzen, 20.2.2013.

ανακοίνωση τους έθετε το ερώτημα πως μπορεί να ενισχυθεί η «ΤΔΒΚ» χωρίς πολιτικές που να ενισχύουν το τουρκοκυπριακό κεφάλαιο[20].

ΔΙΕΘΝΗ

Και η Ιταλία παγώνει και πάλι τις «αγορές», ενώ τα κύματα των διαδηλώσεων αυξάνονται από την Βουλγαρία μέχρι την Ισπανία

Οι ιταλικές εκλογές θα ήταν υποτίθεται μια ελεγχόμενη διαδικασία. Αφού εξασφαλίστηκε η συμφωνία και του κόμματος της κεντροαριστεράς με το πρόγραμμα λιτότητας το οποίο ήθελαν οι Βρυξέλλες, τα διεθνή ΜΜΕ πρόβαλαν δυο θετικά σενάρια: είτε μια συμμαχία του πρώην πρωθυπουργού Μόντυ -ο οποίος είναι ο αγαπητός των Βρυξελλών- με την κεντροαριστερά, ή έστω μια κυβέρνηση της κεντροαριστεράς – αλλά χωρίς εξάρτηση από την άκρα αριστερά όπως είχε γίνει προηγουμένως με την κυβέρνηση Ρ. Πρόντι [περίοδος 2006-08]. Υπήρξαν κακοί υπολογισμοί σε δυο τουλάχιστον τομείς: υποτιμήθηκε το τοπικό κατεστημένο το οποίο εκφράζει ο Μπερλουσκονι και η αυτοκρατορία των ΜΜΕ τα οποία ελέγχει, και η δυσφορία των ιταλών.

Και ξαφνικά ο Μπερλουσκόνι επιστρέφει…με 3 τηλεοπτικά κανάλια.

Μέχρι τον Δεκέμβριο η κεντροδεξιά φαινόταν χαμένη, ανκαι μερικές ανταποκρίσεις τόνιζαν ότι ο «σκληρός πυρήνας» των οπαδών του Μπερλουσκόνι δεν είχε πειστεί

[20] Havadis, “Hayretle izliyoruz”, 21.2.2013.

από τις επιθέσεις εναντίον του. Και τότε επανεμφανίστηκε ο Μπερλουσκόνι. Είναι showman και αυτή η ικανότητα έπαιξε κάποιο ρόλο, αλλά η δυνατότητα του να προβάλει τις θέσεις του από τα 3 βασικά ιδιωτικά κανάλια και τα αλλα ΜΜΕ που ελέγχει, ανασυγκρότησαν την δεξιά. Δεν έφτασε βέβαια τα παλιά του ποσοστά -το 2008 είχε πάρει 46.81%- αλλά φτάνοντας στο 29% ήταν σαφώς επιτυχία με τις τόσες κατηγορίες που αντιμετωπίζει αλλα και με την εκφρασμένη δυσφορία των Βρυξελών αλλά και του Βερολίνου για την παρουσία του. Ο Μπερλουσκόνι δεν αρκέστηκε μόνο στα ΜΜΕ – σαν τυπικός πολιτικάντης υποσχέθηκε τα πάντα, και έπαιξε επιδέξια με τις ευαισθησίες της δεξιάς την οποία προσπαθούσε να συσπειρώσει: πρόβαλε ένα αντί-γερμανικό αίσθημα και υποσχέθηκε κατάργηση φόρων και περιορισμό της λιτότητας, και…

Ο αντι-Μπερλουσκόνι και η ιταλική εκδοχή του ΣΥΡΙΖΑ

Η πραγματική έκπληξη ωστόσο και μπορεί να πει κάποιος ο ΣΥΡΙΖΑ της Ιταλίας -με την έννοια του κόμματος διαμαρτυρίας- αναδείχθηκε το κόμμα του κωμικού B. Grillo το οποίο εκτοξεύτηκε στα 25% - οι δημοσκοπήσεις το έδειχναν να ανεβαίνει ήδη στο ψηλό 19%, αλλα η άνοδος στο ένα τέταρτο των ψήφων πιστοποιεί την τάση για «κρυμμένη ψήφο» σε σχέση με τις δημοσκοπήσεις. Ο Grillo έχει ένα κοινό με τον Μπερλουσκονι, αλλα είναι και το ακριβώς αντίθετο του: και οι δυο είναι showmen – ο ένας παίζει τον κλασικό ιταλό πολιτικάντη και ο άλλος τον κωμικό. Όμως, από εκεί και πέρα εκφράζουν δυο διαφορετικούς κόσμους: ο μεν Μπερλουσκόνι εκφράζει τον κόσμο της διαφθοράς και της διαπλοκής που συντηρεί την εικόνα του με τα παραδοσιακά ΜΜΕ όπως η τηλεόραση. Ο Grillo αντίθετα έχει οικοδομήσει την εκστρατεία του στην επίθεση ενάντια στο «πολιτικό κατεστημένο» και τα κύρια Μέσα Επικοινωνίας τα οποία χρησιμοποιεί είναι το ιντερνετ και η προσωπική επαφη/παραστασεις. Το κύριο πολιτικό θέμα το οποίο έχει θέσει το κίνημα του είναι η αποχώρηση από το ευρω – και σε αυτό ο Μπερλουσκονι προσπάθησε επίσης να κινηθεί ανάλογα βλέποντας την δυσφορία των ιταλών.

Η «σοβαρή» αριστερά

Η Κεντροαριστερά βρέθηκε τελικά να χάνει μια σίγουρη νίκη. Κέρδισε μεν οριακά στην βουλή αλλα όχι και στην Γερουσία. Εξακολουθεί να είναι στο παιχνίδι αλλα ενώ μέχρι πρόσφατα πολλοί πίστευαν ότι ο Grillo θα αντλούσε από τους απογοητευμένους της δεξιάς, εντούτοις τελικά άντλησε και από την αριστερά. Μερικοί επέκριναν τον Μπερσανι ότι δεν ήταν ιδιαίτερα επικοινωνιακός. Σαν ιστορικό στέλεχος της αριστεράς είχε μια γερή βάση – ωστόσο η θέση του στην κυβέρνηση Πρόντι –ως υπουργός ιδιωτικοποιήσεων- έδινε και ένα κλίμα «σοβαρότητας» προς

τις Βρυξέλλες – το οποίο προφανώς δεν εκτιμήθηκε ανάλογα από το ιταλικό κοινό. Η αδυναμία της αριστεράς παρά τις εσωτερικές μεταρρυθμίσεις και τα ανοίγματα δείχνει ένα παράδοξο φαινόμενο – κάθε φορά που η ρητορική κάποιας «κρίσης της αριστεράς» κυριαρχεί, οδηγεί μεν σε κάποιες αλλαγές και ανοίγματα, αλλά στο επόμενο στάδιο το κυρίως κόμμα φαίνεται να κινείται προς το κέντρο, ενώ οι αριστερές του δυναμικές διαφεύγουν σε άλλα σχήματα – όπως τώρα του Grillo. Η εξαφάνιση λ.χ. της κομμουνιστικής επανίδρυσης η οποία είχε υποχρεώσει σε παραίτηση της κυβέρνηση Μόντυ είναι εκφραστική αυτού του παράδοξου. Βέβαια τίθεται και θέμα πως εμφανίζεται η αριστερά σε μια χώρα με τάση προς το καρναβάλι όσον αφορά το πολιτικό θέαμα.

Το πιο σημαντικό ίσως αποτέλεσμα ήταν η καταγραφή της αυξανόμενης δυσφορίας των ιταλών με την Ε.Ε. και την επιβαλλόμενη λιτότητα - ή κατάρρευση του κεντρώου πόλου του Μόντυ στο 10% ήταν εκφραστική- αλλά και την εσωτερική διαφθορά και διαπλοκή -σε αυτό ο Μπερλουσκόνι είναι σαφώς μειοψηφία παρά τα 3 κανάλια. Φάνηκε επίσης πόσο ρευστό έχει γίνει το πολιτικό σκηνικό – πριν λίγους μήνες ο Μόντυ απολάμβανε της στήριξης του 60% και ξαφνικά βρέθηκε στο 10%.

Το κύμα της διαμαρτυρίας στην Ισπανία και οι διαδηλώσεις στην Βουλγαρία

Ενώ όλοι ανέμεναν τα αποτελέσματα των εκλογών στην Ιταλία, σε δυο χώρες συνεχίστηκαν οι μαζικές διαδηλώσεις ενάντια στην λιτότητα. Οι ισπανοί συνεχίζουν να είναι ευρηματικοί – το Σάββατο οργάνωσαν ένα νέο κύμα διαδηλώσεων.

http://www.euronews.com/2013/02/23/spain-s-tide-of-citizens-takes-to-the-streets/

http://rt.com/news/spain-protest-austerity-corruption-347/

Ταυτόχρονα στην Βουλγαρία συνεχίστηκαν οι διαδηλώσεις παρά την παραίτηση της κυβέρνησης.

http://www.euro news.com/2013/02/24/resignation-of-government-fails-to-stop-bulgaria-protests/

Και στις δυο χώρες τα αιτήματα είναι εκπληκτικά κοινά: ενάντια στην διαφθορά και την διαπλοκή των πολιτικών -στην Βουλγαρία το κεντρικό σύνθημα είναι «έξω οι μαφία»- και την λιτότητα – η οποία και στις δυο χώρες έχει επιβληθεί χωρίς εξωτερικό μνημόνιο.

Μέση Ανατολή:

Συζητήσεις για την Συρία, συγκρούσεις στην Παλαιστίνη, και συνέχεια στην διαμάχη κοσμικών-ισλαμιστών

Αυτήν την εβδομάδα ο economist είχε στο εξώφυλλο την Συρία με τίτλο «Syria: the death of a country». Βέβαια ο economist δεν είναι ένα ουδέτερο έντυπο – από το περασμένο καλοκαίρι ανάγγελλε σε διάφορες φάσεις το "τέλος του πόλεμου" με νίκη των ισλαμιστών – που ξαφνικά είχαν γίνει φιλικοί για την Δύση και το έντυπο. Η έμφαση πήγαζε από δυο λόγους: από την μια συνεχίζονται οι διαπραγματεύσεις για κάποιου είδους διάλογο μερίδας της αντιπολίτευσης με την κυβέρνηση, ενώ η Δύση προσπαθεί ταυτόχρονα να έλεγξε την κατάσταση επιχορηγώντας τους πιο «μετριοπαθείς» ισλαμιστές.

Οι συζητήσεις για κάποιου είδους διάλογο συνεχίζονται για μήνες βέβαια και θα μπορούσε να πει κάποιος ότι γίνονται παράλληλα και με τις συζητήσεις για το ιρανικό πυρηνικό πρόγραμμα αλλα και τις ευρύτερες συζητήσεις της Ρωσίας με την Δύση. Πριν λίγες εβδομάδες είχαμε μια κάποια κινητικότητα δημόσια ότι ένας εκπρόσωπος της αντιπολίτευσης ζήτησε διάλογο με την κυβέρνηση. Αυτή την εβδομάδα είχαμε μια πρώτη απάντηση από την κυβέρνηση. Ταυτόχρονα στο ευρύτερο πλαίσιο ξανά-ξεκίνησαν οι διαπραγματεύσεις για το ιρανικό πυρηνικό πρόγραμμα και σύμφωνα με παρατηρητές αναμένονται «εξελίξεις».

Το βασικό πρόβλημα για την Δύση είναι διπλό: από την μια είναι εμφανές ότι οι ισλαμιστές αντάρτες δεν μπορούν να ανατρέψουν στρατιωτικά τη κυβέρνηση όπως παραδέχονται πια και τα δυτικά ΜΜΕ όπως ο economist. Από την άλλη η ανάπτυξη ομάδων συνδεδεμένων με την Αλ Καιντα -με σαουδαραβικη στήριξη- δημιουργεί αυξανόμενα ένταση και στην Δύση αλλα και στην ευρύτερη περιοχή. Σε αυτό το πλαίσιο, είναι εκφραστικές και οι κινητοποιήσεις διάφορων ομάδων του συριακού

πληθυσμού όπως των κούρδων οι οποίοι πλέον οργανώνονται αυτόνομα για να αντιμετωπίσουν πιθανή επίθεση από τους σουνίτες ισλαμιστές.
http://rt.com/news/syria_kurds-female-battalion-351/

Και σε αυτό το πλαίσιο, όσο και να προσπαθούν να το αποφύγουν τα δυτικά ΜΜΕ αναγκάζονται να αναγνωρίσουν ότι το θέμα δεν είναι μόνο θέμα σουνιτών και άλλων κοινοτήτων -κούρδων, χριστιανών, αλεβιτών κλπ- αλλά και θέμα ισλαμισμού και κοσμικής κοινωνίας. Η οργάνωση λ.χ. αυτόνομων ομάδων γυναικών στις κουρδικές για να αντιμετωπίσουν τους ισλαμιστές είναι χαρακτηριστική.
Και η κινητοποίηση των κούρδων λ.χ. απειλεί ουσιαστικά να δημιουργήσει και νέο μέτωπο με την Τουρκία διερευνώντας την αστάθεια στην περιοχή.
Από την άλλη η εξάπλωση της Αλ Καιντα στη Συρία απειλεί ουσιαστικά και την σταθερότητα στο Ιράκ όπου ανεβαίνει επίσης η ένταση σε διάφορα επίπεδα.

Η άλλη περιοχή όπου υπήρξε αύξηση της έντασης είναι η Παλαιστίνη. Από την περασμένη εβδομάδα υπήρξαν συγκρούσεις παλαιστίνιων με ισραηλίτες στρατιώτες οι οποίες φαίνονται να έχουν μια τάση διεύρυνσης. Δεν έχουν φτάσει ακόμα στο επίπεδο της ιντιφαδας αλλα οι κινητοποιήσεις δείχνουν να είναι ένα μέρος της στρατηγικής των παλαιστίνιων για να σπάσουν το αδιέξοδο στο οποίο βρίσκεται η διαδικασία – και η ίδια η παλαιστινιακή αρχή.
Την τρίτη εκτοξεύτηκε και ο πρώτος πύραυλος από την Γάζα στο νότιο Ισραήλ σαν αντίποινο για την βία του ισραηλιτικού στρατού και σαν αλληλεγγύη στους παλαιστίνιους κρατούμενους.

Στην βόρειο Αφρική η ένταση και το αδιέξοδο ανάμεσα σε ισλαμιστές και κοσμικούς συνεχίζεται σε Αίγυπτο και Τυνησία.

Στην Λιβύη είχαμε μια νέα επίδειξη του χάους των συμμοριών – μια ομάδα από τις ένοπλους οι οποίοι κυβερνούν ντε φάκτο διάφορες περιοχές μπούκαρε στο γραφείο του πρωθυπουργού.

ΟΙΚΟΛΟΓΙΚΑ

Ο αγώνας στις Σκουριές συνεχίζεται

Στο προηγούμενο τεύχος της η ΔΑ (Οικολογικός Ακτιβισμός: Οι Σκουριές και πάλι στο Προσκήνιο - http://www.defterianaynosi.com/article.php?id=565), έγινε αναφορά στο ντοκιμαντέρ του γαλλικού τηλεοπτικού καναλιού France 2 που προβλήθηκε στις 20 Δεκεμβρίου περιγράφοντας την καταστροφή που συντελείται στις Σκουριές. Μέρος του ντοκυμαντέρ με ελληνικούς υποτίτλους εδώ - http://www.youtube.com/watch?feature=player_embedded&v=XKzEQg5bLPc . Η περιοχή χαρακτηρίζεται ως από τις ομορφότερες στην Ελλάδα, αλλά και από τις πλουσιότερες σε μεταλλεύματα στην Ευρώπη, κάτι που καταδεικνύει, τόσο τη σημαντικότητα της περιοχής σε σχέση με την οικολογική καταστροφή στην οποία υπόκειται, αλλά και την πολιτικοποίηση του θέματος, όπως περιγράφηκε ξανά.

Η πλήρης ανάπτυξη του μεταλλείου, σε μια εποχή που η ανάπτυξη ακολουθεί την κατιούσα και κατ' επέκταση, η ευκαιρία που παρέχεται για προσλήψεις εν μέσω ύφεσης, δημιουργεί, όπως είναι αναμενόμενο, μια δαμόκλειο σπάθη πάνω από τα κεφάλια των κατοίκων της περιοχής, με το δίλημμα προστασίας της περιοχής και αντίστασης στην εκμετάλλευσής της, αλλά και τη διαβίωσή τους.

Κατά καιρούς όταν το συγκεκριμένο θέμα ήρθε πλέον στην επιφάνεια, αφέθηκαν υπόνοιες ότι πρόκειται, επιπρόσθετα για μια περίπτωση διαπλοκής και ξεπουλήματος. Στο ντοκυμαντέρ, γίνεται αναφορά για «δωράκι» που δόθηκε στην καναδέζικη εταιρεία «Eldorado Gold" που αγόρασε το ορυχείο για 2 δις ευρώ, από την ελληνική κυβέρνηση. Το «δωράκι» δεν είναι άλλο από το δάσος της περιοχής, το οποίο αποψιλώνεται ώστε να δημιουργηθεί και δεύτερο μεταλλείο, αυτή τη φορά χαλκού που υπολογίζεται στους 730.00 τόνους και βρίσκεται παντού, αλλά και είναι ιδιαίτερα προσοδοφόρο για την εταιρεία, η οποία δεν χρειάζεται να προβεί σε ιδιαίτερες ενέργειες για να επωφεληθεί.

Το συγκεκριμένο δάσος θεωρείται από τα πλουσιότερα σε βιοποικιλότητα στην Ευρώπη και αφού πλέον δεν αποτελεί ιδιοκτησία του ελληνικού κράτους, δεν προϋποθέτει την εξασφάλιση οποιασδήποτε άδειας για την καταστροφή του. Πολέμιος της λειτουργίας του μεταλλίου, εξηγεί ότι η καταστροφή των χιλιάδων δέντρων, παρά την αναγνώριση ότι η λειτουργία του μπορεί να εξασφαλίσει την Ελλάδα πρωτιές στην παραγωγή χρυσού και χαλκού, αφού δεν θα επωφεληθεί η ίδια η χώρα, αλλά η ξένη εταιρεία.

Οι κάτοικοι της περιοχής έμαθαν από τη μια μέρα στην άλλη γι' αυτή τη δοσοληψία και κινητοποιήθηκαν αμέσως με διαδηλώσεις τον περασμένο Νοέμβριο. Ανάμεσα στις δράσεις των κατοίκων της περιοχής και πολέμιων του μεταλλίου, υπήρξε η διερεύνηση της πώλησης του δάσους. Όπως διαπιστώθηκε είχε παραχωρηθεί για το συμβολικό ποσό τους ενός ευρώ και χωρίς την προκήρυξη σχετικού διαγωνισμού, κάτι που καθιστά την παραχώρηση παράνομη. Οι υπόνοιες στρέφονται κατά του δημάρχου, παρά το ότι η απόδειξη είναι δύσκολη υπόθεση, που φέρεται να διαδραμάτισε σημαντικό ρόλο. Ο ίδιος ισχυρίζεται ότι υποστήριξε τη συγκεκριμένη «ανάπτυξη» ώστε να διατηρηθούν θέσεις εργασίας στην περιοχή. Η καναδέζικη εταιρεία, φαίνεται να επιβεβαιώνει την εμπλοκή του δημάρχου πηγαίνοντας ένα βήματα παραπέρα και αναφέροντας τις πιέσεις από δικής του πλευράς για εξασφάλιση πρόσληψης «των δικών του».
Οι κάτοικοι, δημιούργησαν τις επιτροπές αγώνα Χαλκιδικής και δραστηριοποιούνται με κινητοποιήσεις από το 2011, με πιο πρόσφατες αυτή έξω από το Ελληνικό Κοινοβούλιο τον Ιανουάριο του 2013 και αυτή στις 24 Φεβρουαρίου με τη συμμετοχή χιλιάδων στη Χαλκιδική. Παρόλα αυτά, επικρατεί σχεδόν, ο ισχυρισμός ότι οι κάτοικοι της περιοχής επικροτούν τη συγκεκριμένη «ανάπτυξη», και κάθε αντίδραση αποσιωπάται, ακόμα και μεγαλειώδης πορεία 8000 ατόμων κατά μήκος του παραλιακού μετώπου στη Θεσσαλονίκη, στις 24 Νοεμβρίου 2012.

Οι επιπτώσεις, τόσο στο περιβάλλον και την οικονομία, όσο και περιγραφή των κινητοποιήσεων, αλλά και πληροφορίες για το ιστορικό της υπόθεσης βρίσκονται εδώ: http://soshalkidiki.files.wordpress.com/2013/02/soshalkidiki_01_el_f.pdf και εδώ: http://borderlinereports.net/2013/02/23/report-gold-mining-in-chalkidiki-part-1-greek-governments-in-the-service-of-mining-companies/ ενώ ανοικτή επιστολή/ πρόκληση προς τους Μηχανικούς της Ελληνικός Χρυσός εδώ: http://antigoldgreece.wordpress.com/2013/02/25/epistoli-proklisi/
Βίντεο από τη συγκέντρωση στις Σκουριές: http://info-war.gr/2013/02/%CE%B6%CF%89%CE%BD%CF%84%CE%B1%CE%BD%CE%AC-%CE%B1%CF%80%CF

%8C-%CF%84%CE%B7-%CF%83%CF%85%CE%B3%CE%BA%CE%AD%CE%BD%CF%84%CF%81%CF%89%CF%83%CE%B7-%CF%83%CF%84%CE%B9%CF%82-%CF%83%CE%BA%CE%BF%CF%85%CF%81/

«Στην Ελλάδα», λοιπόν, «όλα πωλούνται» αναφέρει στην κατακλείδα της η δημοσιογράφος, «σε αυτή τη χώρα που βρίσκεται στο χείλος της χρεοκοπίας, είναι επείγον να γεμίσουν τα ταμεία με ό,τι πωλείται, που περιλαμβάνει εκτός από την κληρονομία της κι ένα κομμάτι από την ψυχή της».

ΚΙΝΗΜΑΤΑ

Καρπασία SOS

Το προηγούμενο τεύχος της ΔΑ φιλοξένησε(http://www.defterianaynosi.com/article.php?id=566) το υπόμνημα για τη σωτηρία της περιοχής Καρπασίας από καταστροφική ανάπτυξη η οποία έχει ήδη αρχίσει. Παρόλον ότι το υπόμνημα υποβλήθηκε στην Ευρωπαϊκή Επιτροπή στις 18 Φεβρουαρίου, συνεχίζεται η συλλογή υπογραφών αλληλεγγύης και υποστήριξης του σκοπού με αίτημα για προσθήκη ονομάτων στο http://www.facebook.com/groups/karpazmilliparkinikoruyalim/ μέχρι την ολοκλήρωση σχετικής ιστοσελίδας στα τουρκικά,ελληνικά και αγγλικά.

Εν τω μεταξύ, σημειώνεται μια αρνητική εξέλιξη, αφού σύμφωνα με δημοσιεύματα φαίνεται να προχωρά η αναβάθμιση μαρίνας στην περιοχή, «ώστε να παρέχονται τα πάντα για καταπληκτικές διακοπές, σε ένα από τα πιο όμορφα μέρη στον κόσμο» (http://www.karpazbay.com/Sea/Content/English/Concepts/.aspx), αλλά και η οικοδόμηση μιας τεράστια μονάδας ξενοδοχείων και κατοικιών, σπα, καζίνο, εστιατόρια και μπαρ.

Σύμφωνα με δημοσίευμα της Cyprus Mail (http://www.cyprus-mail.com/cyprus/north-marina-planning-hotel-expansion/20130222), την εν λόγω τουριστική ανάπτυξη ανέλαβε η βρεττανική εταιρεία Lewis Trust Group (LTG). Η συγκεκριμένη εταιρεία κατηγορείται και υφαρπαγή γης στην Παλαιστίνη και φοροδιαφυγή στην Αγγλια. Εκπρόσωπος της εταιρείας δήλωσε στην εφημερίδα ότι «συμβάλει στην επίλυση» [του Κυπριακού]!

Τα πράγματα περιπλέκονται, αφού η γη στην οποία σχεδιάζονται τα πιο πάνω ανήκει σε ε/κ εκτοπισμένους. Υπενθυμίζεται η υπόθεση Όραμς, όπως ονομάστηκε, σύμφωνα με την οποία ελληνοκύπριος κατέφυγε ενδίκως κατά του ζεύγους Όραμς, το οποίο κατείχε παράνομα ιδιοκτησία του ενάγοντος στην κατεχόμενη Λάπηθο. Το ζεύγος είχε αρχικά καταδικαστεί από κυπριακό δικαστήριο για παράνομη κατοχή ιδιοκτησίας. Το Δικαστήριο Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (ΔΕΚ) απεφάνθει ότι «η απόφαση ενός Δικαστηρίου της Κυπριακής Δημοκρατίας πρέπει να αναγνωρίζεται και να εκτελείται από τα άλλα κράτη μέλη ακόμη και όταν αφορά περιουσίες στα κατεχόμενα», απορρίπτοντας όμως το αίτημα του ιδιοκτήτη για κατεδάφιση της οικίας που έκτισε το ζεύγος, καταβολή αποζημιώσεων και επιστροφή της περιουσίας του με βάση το Πρωτόκολλο 10 της Συνθήκης ένταξης της Κύπρου στην Ε.Ε. Η υπόθεση παραπέφθηκε από το ΔΕΚ στο βρετανικό Εφετείο, το οποίο αποφάσισε τον Ιανουάριο του 2010 ότι όλοι οι Ευρωπαίοι υπήκοοι, που έχουν αποκτήσει παράνομα ε/κ περιουσίες είναι εν δυνάμει ένοχοι κλεπταποδοχής.

Πέραν από τις κινητοποιήσεις ακτιβιστών για τη σωτηρία της Καρπασίας από τις ανεπανόρθωτες και καταστροφικές συνέπειες μιας τουριστικής ανάπτυξης όπως περιγράφεται πιο πάνω στην περιοχή, η υπόθεση Όραμς μπορεί να αποτέλεσει και τη βάση για ένα δικαστικό αγώνα, κάτι που όπως φαίνεται έχει αρχίσει. Η Ένωση Βιολόγων, κατέφυγε στις 26 Φεβρουαρίου 2013, στο ανώτατο δικαστήριο της τ/κ αρχής, ώστε να εξασφαλίσει διάταγμα αναστολής της διάνοιξης δρόμου, μέχρι να επιτευχθεί η πλήρης ακύρωσή του.
Karpaz Yolu Mahkemelik - http://habercimkibris.com/haber/index.php/2013/02/19/karpaz-yolu-mahkemelik/
Karpaz Yolu Davalı - http://www.yeniduzen.com/detay.asp?a=55003&z=19

Κηφήνες – η 1^{η} Δικοινοτική Ποδοσφαιρική Ομάδα (από τους Κηφήνες –

http://www.kifines.com/news/misc/2013/2/1e-dikoinotike-podosphairike-sunantese.983.html)

Η ιδέα ξεκίνησε όπως όλες οι σπουδαίες ιδέες, πίνοντας μπύρες σε γνωστό μπαράκι κοντά στη πράσινη γραμμή. Συμβολικό σημείο μιας που λόγω της θέσης εύκολα τ/κ και ε/κ μπορούν να έρθουν σε επαφή.

Η γνωριμία έγινε όταν μια κοινή γνωστή συστήνοντας μας ονομαστικά, ρωτήσαμε στα αγγλικά «από πού είσαι;» και πήραμε μια απάντηση που δεν περιμέναμε (μιας και το όνομα ήταν ξένο στ΄αυτια μας) «από τη Λευκωσία ,την άλλη πλευρά». Όντας άνθρωποι προοδευτικοί, όπως μας δίδαξε η ιστορία της ομάδας μας, αμέσως καθίσαμε μαζί και άρχισε μια φορτισμένη συζήτηση, γεμάτη απορίες, αρκετά γιατί και απογοήτευση, αφού το μέλλον της κοινής μας πατρίδας φαντάζει δυσοίωνο.

Τα συμπεράσματα της κουβέντας κοινά, με την διαπίστωση πως ο πρώτος μας στόχος θα πρέπει ο κόσμος μας να ξανάρθει κοντά. Να δούμε ο ένας τον άλλο στα μάτια, και με αλληλοσεβασμό να μιλήσουμε και να κατανοήσουμε πως ο αγώνας είναι κοινός και δεν έχουμε να χωρίσουμε τίποτα. Νιώσαμε την υποχρέωση να κάνουμε κάτι. Βαρεθήκαμε να ακούμε μόνο ιδέες, χωρίς να γίνονται πράξεις. Έτσι αποφασίσαμε το πιο απλό, κάτι που όλοι αγαπούμε… ένα ποδοσφαιρικό αγώνα! Οι διεργασίες να βρεθούν άτομα να αποτελέσουν τις ομάδες άρχισαν αμέσως και με αίσθημα ευθύνης μέσα σε 3 εβδομάδες η **1η Δικοινοτική Ποδοσφαιρική Συνάντηση του Κηφήνες** ήταν γεγονός.

Έτσι χθες, μέρα εκλογών, μαζευτήκαμε αρκετοί φίλοι στα γήπεδα της Çetinkaya, σε μικρή απόσταση από το οδόφραγμα του Λήδρα Πάλας. Οι ομάδες μικτές και από τις δυο πλευρές, με το αποτέλεσμα του αγώνα άγνωστο, αφού χάσαμε το μέτρημα, αλλά με νικητές όλους όσοι παρευρέθηκαν . Ο αγώνας συνεχίστηκε εκτός αγωνιστικού χώρου στο σωματείο της Çetinkaya. Σε αυτό τον αγώνα οι επιδόσεις μας ήταν πολύ καλύτερες, αφού πιάσαμε απόδοση. Μετά από αρκετές μπύρες δώσαμε την υπόσχεση πως αυτό ήταν μόνο η αρχή.

Ο αθλητισμός είναι πολιτισμός, και μόνο μέσα από τον πολιτισμό μπορούμε να υπερβούμε πολιτικά, ιδεολογικά, εθνικά και άλλα εμπόδια, που αποτελούν τροχοπέδη στη καθημερινή μας ζωή και απειλούν το ειρηνικό μέλλον της κοινής μας πατρίδας.

Νέο επεισόδιο επίθεσης και καταδίκες από αντιρατσιστικές οργανώσεις

Την Παρασκευή 22/2, σημειώθηκε επίθεση με μολότοφ εναντίον σπιτιού, στο οποίο διαμένουν Αιγύπτιοι ξένοι εργάτες . Η αστυνομία αρχικά ανακοίνωσε ότι επρόκειτο για εσωτερική διαμάχη ανάμεσα σε «αλλοδαπούς», αργότερα, όμως, έγινε γνωστό ότι οι έρευνες στρέφονταν και προς την κατεύθυνση «νεαρών Κυπρίων». Με αφορμή το επεισόδιο, αλλά και την ανακοίνωση από ακροδεξιά ομάδα, εκδόθηκαν μια σειρά ανακοινώσεις από αντιρατσιστικές οργανώσεις. Ενδεικτικά, αναδημοσιεύεται πιο κάτω η ανακοίνωση της ΕΡΑΣ.

Η ΕΡΑΣ καταδικάζει νέα φασιστική επίθεση στη Λεμεσό και εκφράζει την αλληλεγγύη τις τις την κοινότητα των Κούρδων στην Κύπρο

Συσπείρωση Ατάκτων: Για την επίθεση εναντίον του Κουρδικού πολιτιστικού κέντρου

ΑΝΤ.ΑΡ.Τ.Ε.Σ.: Για τις ρατσιστικές επιθέσεις στην Λεμεσό

Η ΕΡΑΣ καταδικάζει τη νέα δολοφονική επίθεση με βόμβες μολότοφ στη Λεμεσό και στέκεται εμπόδιο στην προσπάθεια δαιμονοποίησης των μεταναστών και των προσφύγων από το ΕΛΑΜ

Η ανακοίνωση της ΕΡΑΣ, τη ΔΕΥΤΕΡΑ, 25 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 2013

Η Επιτροπή για μια Ριζοσπαστική Αριστερή Συσπείρωση (ΕΡΑΣ) καταδικάζει τη νέα δολοφονική επίθεση με βόμβες μολότοφ εναντίον Αιγύπτιων μεταναστών, η οποία σημειώθηκε την Παρασκευή, 22 Φεβρουαρίου, στο Τραχώνι της Λεμεσού. Πρόκειται για τη δεύτερη εμπρηστική επίθεση με βόμβες μολότοφ εναντίον μεταναστών και

προσφύγων που διαμένουν στη Λεμεσό, μετά την φασιστική επίθεση εναντίον του Πολιτιστικού Κέντρου του Κουρδιστάν «Θεόφιλος», η οποία σημειώθηκε το βράδυ της Παρασκευής, 15 Φεβρουαρίου, στο κέντρο της πόλης. [1]

Αυτή τη φορά, όμως, ιδιαίτερα σημαντικό είναι το γεγονός ότι ενώ αρχικά δημοσιογραφικές πηγές ανέφεραν ότι η αστυνομική έρευνα εστιάζεται σε «ομάδα άλλων αλλοδαπών», στη συνέχεια οι ίδιες δημοσιογραφικές πηγές ανέφεραν ότι η αστυνομική έρευνα επικεντρώνεται πλέον σε «ομάδα νεαρών ατόμων». [2] Παρόλα αυτά, η νεοφασιστική οργάνωση του ΕΛΑΜ επέλεξε να ακολουθήσει τη γνωστή επικοινωνιακή τακτική της δαιμονοποίησης των μεταναστών και των προσφύγων που διαμένουν στην Κύπρο, επιχειρώντας μέσω σχετικής ανακοίνωσης της να μετατρέψει τα θύματα των φασιστικών επιθέσεων σε θύτες, παραβλέποντας μάλιστα το γεγονός ότι η αστυνομική έρευνα τελικά δεν στρέφεται εναντίον ξένων μεταναστών, αλλά νεαρών Κυπρίων. [3]

Η ΕΡΑΣ στέκεται ως αντιφασιστικό ανάχωμα απέναντι στη φασιστική προπαγάνδα του ΕΛΑΜ, καθώς επίσης και σε κάθε εθνικιστικό και ρατσιστικό ιδεολόγημα και παραλήρημα, επισημαίνοντας τα ακόλουθα:

· Η "έξαρση της εγκληματικότητας" δεν είναι αποτέλεσμα της "αυξανόμενης ροής μετανάστευσης", αλλά των αυταρχικών ιδεών και των απάνθρωπων σχέσεων εκμετάλλευσης ανθρώπου από άνθρωπο ·

· Η "κατακόρυφη αύξηση της ανεργίας" δεν οφείλεται στους μετανάστες και τους πρόσφυγες, αλλά στη δομική κρίση του καπιταλιστικού συστήματος και των νεοφιλελεύθερων πολιτικών, οι οποίες μας οδηγούν με μαθηματική ακρίβεια στους εμπορικούς πολέμους, στις ανταγωνιστικές υποτιμήσεις, τις χρηματοπιστωτικές καταρρεύσεις και τις πολιτικές αναταραχές της δεκαετίας του 1930, δηλαδή της περιόδου εκείνης που αναδείχθηκαν οι θεωρίες του ολοκληρωτισμού και τα καθεστώτα του φασισμού στα ευρωπαϊκά κράτη, ως απάντηση στις κοινωνικές διεκδικήσεις και τους εργατικούς αγώνες των λαών της Ευρώπης ·

· Η "δημιουργία κλίματος τρομοκρατίας" δεν οφείλεται στους "ξένους και αλλοδαπούς", αλλά στις εθνικιστικές και ρατσιστικές συμμορίες που ξεπροβάλλουν μέσα από τα ίδια τα σπλάχνα της κυπριακής ακροδεξιάς, με πιο σημαντικό παράδειγμα το νεοφασιστικό ΕΛΑΜ.

Ως ΕΡΑΣ, θεωρούμε ότι χρειάζεται μεγάλα κότσια να τα βάλει κάποιος με το κεφάλαιο και την εξουσία, αλλά δεν χρειάζεται παρά μόνο ένα ζευγάρι μπράτσα και περισσό θράσος για να τα βάλει με έναν καταταλαιπωρημένο εργάτη, από την Κύπρο

ή την Ελλάδα, το Κουρδιστάν ή την Τουρκία, την Αίγυπτο ή το Λίβανο, την Ινδία ή το Μπαγκλαντές, τη Ρωσία ή την Κίνα.

Για άλλη μια φορά, ως ΕΡΑΣ καταδικάζουμε με τον πιο έντονο τρόπο τις φασιστικές επιθέσεις εναντίον μεταναστών και προσφύγων που διαμένουν στη χώρα μας και εκφράζουμε την έντονη ανησυχία μας για την αποθράσυνση φασιστικών ατόμων και ομάδων, που εντείνουν τις επιθέσεις μίσους εναντίον συνανθρώπων μας, με πρόσχημα τη διαφορετικότητα τους. Επιπλέον, εκφράζουμε την αμέριστη αλληλεγγύη και συμπαράσταση μας προς όλες τις κοινότητες μεταναστών και προσφύγων στην Κύπρο, οι οποίες βρίσκονται, πλέον, υπό τη μόνιμη απειλή και στοχοποίηση συγκεκριμένων φασιστικών συμμοριών. Τέλος, καλούμε τις αρμόδιες αρχές της Κυπριακής Δημοκρατίας να επιδείξουν μηδενική ανοχή σε κάθε φασιστική επίθεση και δεσμευόμαστε όπως εντείνουμε τις προσπάθειες μας για δημιουργία ενός μαζικού αντιφασιστικού μετώπου δράσης.

Ούτε στη Λεμεσό, ούτε πουθενά, δεν θα περάσει ο φασισμός σε καμία γειτονιά!

[1] ΕΡΑΣ - 19 Φεβρουαρίου. Δελτίο τύπου: Η ΕΡΑΣ καταδικάζει νέα φασιστική επίθεση στη Λεμεσό και εκφράζει την αλληλεγγύη της προς την κοινότητα των Κούρδων στην Κύπρο => http://erascy.blogspot.com/2013/02/blog-post_19.html

[2] Αστυνομία Κύπρου - 22 Φεβρουαρίου. Δελτίο τύπου 1: Εμπρησμός και πρόκληση βαριάς σωματικής βλάβης => http://www.police.gov.cy/police/police.nsf/All/4D60852649C7D8A0C2257B1A0027CC79?OpenDocument

Καθημερινή - 22 Φεβρουαρίου. Αιγύπτιος με εγκαύματα από βόμβα μολότοφ στη Λεμεσό: Εμπρηστική επίθεση κατά αλλοδαπών στο Τραχώνι => http://www.kathimerini.com.cy/index.php?pageaction=kat&modid=1&artid=123894

Πολίτης - 22 Φεβρουαρίου. Έριξαν μολότοφ μέσα στο σπίτι: 21χρονος υπέστη εγκαύματα => http://www.politis-news.com/cgibin/hweb?-A=229379&-V=articles

[3] ΕΛΑΜ - 22 Φεβρουαρίου. Ανακοίνωση τύπου: Συμμορίες αλλοδαπών διαταράσσουν την κοινωνική ειρήνη => http://ethnikolaikometwpo.blogspot.com/2013/02/blog-post_3430.html

Η εμπορικοποίηση της βίας κατά των γυναικών

Κλαμπ στην εντός των τοιχών Λευκωσία, ανάρτησε βίντεο ενός λεπτού με το οποίο προβάλλεται μια μη-κύπρια δεμένη να υπόκειται βία, ώστε να δώσει «πολύτιμες» πληροφορίες που αφορούν στον DJ που θα παίζει στο συγκεκριμένο κλαμπ για το Φεβρουάριο. Το βίντεο προκάλεσε αντιδράσει στα μέσα κοινωνικής δικτύωσης, αλλά και στην μπλογκόσφαιρά με αποτέλεσμα πολλοί να το αναφέρουν αφού περιέχει σκηνές που προωθούν τη βία. Οι ιθύνοντες του συγκεκριμένου κλαμπ, αντί να απολογηθούν για το προκλητικό βίντεο, απαντούσαν με πατροναριστικές δηλώσεις και ειρωνικά σχόλια. Η απαράδεκτη συμπεριφορά συνεχίστηκε μέχρι την ανάρτηση νέου βίντεο για το μήνα Μάρτιο, στο οποίο περιλαμβάνεται το ειρωνικό σχόλιο ότι «το βίντεο δεν προωθεί τη βία ενάντια στα ρομπότ ή άλλες σχετικά ευαίσθητες ομάδες».

Η προσπάθεια εξανθρωπισμού και νομιμοποίησης της βίας κατά των γυναικών, αλλά και εμμέσως της εμπορίας προσώπων παρόλες τις εκθέσεις που βλέπουν το φως της δημοσιότητας συχνά πυκνά στην Κύπρο, δεν φαίνεται να αποτελεί, παρά ένα ασήμαντο ζήτημα για τους ιθύνοντες τους κλαμπ. Είτε η άγνοιά τους, δεν τους βοηθά, είτε στην προσπάθειά τους να προωθήσουν την εμπορική τους επιχείρηση, ο επικοινωνιολόγος τους, τους συμβούλευσε να προκαλέσουν ώστε να προσελκύσουν κόσμο. Όποιο και από τα δύο και αν συμβαίνει, δεν τους τιμά. Το μόνο που αποδεικνύει είναι το πόσο βαθιά ριζωμένες στην κυπριακή κοινωνία είναι συμπεριφορές βίας, έλλειψης σεβασμού, αλλά και ανευθυνότητας ως προς τη σοβαρότητα θεμάτων όπως η βία και η εμπορία προσώπων. Κανένα από τα δύο βίντεο δεν περιλαμβάνονται στο άρθρο, ώστε να μην δοθεί επιπλέον βήμα, αλλά και προώθηση τόσο του περιεχομένου, όσο και της συγκεκριμένης επιχείρησης, η οποία δεν επιδεικνύει τον ελάχιστο σεβασμό στον κοινωνικό ιστό της περιοχής που φιλοξενείται. Αντίθετα, πιο κάτω μια φωτογραφία - απόδειξη της βίας κατά των γυναικών – μπορεί να ξυπνήσει κάποιους!

ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ

ΣΥΖΗΤΗΣΗ: Μορφές οργάνωσης του αναρχικού χώρου

Το **Island Anarchy** οργανώνει συζήτηση την Παρασκευή 1 Μάρτη - 8:00μ.μ. στην Utopia Collectiva με θέμα «ΜΟΡΦΕΣ ΟΡΓΑΝΩΣΗΣ ΤΟΥ ΑΝΑΡΧΙΚΟΥ / ΑΝΤΙΕΞΟΥΣΙΑΣΤΙΚΟΥ ΧΩΡΟΥ ΣΤΗΝ ΚΥΠΡΟ.

Η **Συσπείρωση Ατάκτων**, οργανώνει συζήτηση για τρόπους αποτελεσματικής αντίσταση, μέσω και της Πολιτικής Ανυπακοής. Καλεσμένος, ο συγγραφέας Άρης Μαραγκόπουλος. Η συζήτηση θα πραγματοποιηθεί στις 8 Μαρτίου, στις 6:00 μ.μ.

" Η συλλογική βία, η συλλογική πολιτική απείθεια, είναι τέκνο της ανάγκης, είτε μας αρέσει είτε όχι." από συνέντευξη του Άρη Μαραγκόπουλου

Σε μια εποχή

ολοκληρωτικής επίθεσης στην Ανθρώπινη αξιοπρέπεια

αναζητούμε τρόπους

αποτελεσματικής αντίστασης

Πολιτική Ανυπακοή

Παρασκευή 8. Μαρτίου 2013 6.00μ.μ.

Καλεσμένος μας ο συγγραφέας Άρης Μαραγκόπουλος

Συσπείρωση Ατάκτων

Φεστιβάλ: Ενάντια στον Φτωχοποιηση

Τα άτομα και οι συλλογικότητες φίλων της Πλατείας Φανερωμένης διοργανώνουν ολοήμερο Φεστιβάλ Φανερωμένης στις 23/3/2013 με θέμα ΑΠΑΝΤΗΣΗ ΣΤΗΝ ΦΤΩΧΟΠΟΙΗΣΗ
(αλληλεγγύη αυτοοργάνωση συλλογικότητα αξιοπρέπεια)

το Φεστιβάλ θα περιλαμβάνει μέχρις στιγμής

-προβολή ντοκιμαντέρ "Η αλληλεγγύη αντίδοτο στη φτώχειας "

-δημιουργικά εργαστήρια (Graffitι, Juggling, κ.α.)

-παιδική γωνία,

-συλλογική χορτοφαγική κουζίνα και διάφορα ροφήματα

-μουσική με Dj

-Συζήτηση με θέμα τα προτάγματα του τίτλου του Φεστιβάλ Φανερωμένης (αλληλεγγύη αυτοοργάνωση συλλογικότητα αξιοπρέπεια)

-πάγκους με έντυπο υλικό

-πάγκους με διάφορες χειροποίητες κατασκευές

Σπόντες

- **Welcome to reality:** Σχόλιο τουρκοκύπριου στο facebook: "*The northern part of Cyprus is under the military, political, economic and even cultural domination of Turkey. That's a fact. It's an occupation zone (κατεχόμενα). In that sense, it's "normal" to see so many Turkish flags around. The question is, what's wrong with the "free areas" of the Republic? Why are there so many Greek flags (and even some Byzantine Empire flags) in the crowd of the supporters of the new president and only a few Rep. of Cyprus flags*?" ***Το βόρειο τμήμα της Κύπρου είναι κάτω από στρατιωτική, πολιτική, οικονομική μέχρι και πολιτιστική καταπίεση από την Τουρκία. Αυτό είναι γεγονός. Είναι μια κατεχόμενη περιοχή. Με αυτή την έννοια είναι «φυσικό» να βλέπει κάποιος τόσες «τούρκικες σημαίες. Το ερώτημα είναι, ποιο είναι το πρόβλημα στις «ελεύθερες περιοχές» της Δημοκρατίας; Γιατί τόσες ελληνικές σημαίες (μέχρι και μερικές βυζαντινές σημαίες) στο πλήθος των υποστηρικτών το νέου προέδρου, και τόσες λίγες της Κυπριακής Δημοκρατίας;».*** Α καλά θα ξυπνήσετε και εσείς όπως και οι νότιοι «φιλελεύθεροι» στην πραγματικότητα

των φαντασιώσεων μερικών; Ιδιαίτερα άμα αρχίσει να πιέζει η πρεσβεία για «βήματα». Δεν είναι τυχαίο που έχει προτιμήσεις ο Ερογλου.

- **Η Ευρωπαϊκή «οικογένεια» έχει και συμφέροντα:** Η Μέρκελ πήγε στην Τουρκία και μερικά πρακτορεία πρόσεξαν μια μείωση της αντιπαράθεσης με την Τουρκία. Λένε ότι τώρα ενδιαφέρονται και οι χριστιανοδημοκράτες για την τουρκική ψήφο στην Γερμανία. Να δούμε πόσο καιρό θα συνεχιστεί η παιδική χαρά για τους «εταίρους» στην υποτιθέμενη «ευρωπαϊκή οικογένεια». Ελπίζουμε να μην λένε και στο εξωτερικό τέτοιες ατάκες οι νέοι κυβερνώντες. Μια αξιοπρέπεια την έχουμε πια, δεν είναι ανάγκη να ξαναγινούμε ο χαζός ιθαγενής της Ευρώπης.

- **Υπάρχουν δυο τρόποι να δει κάποιος το εκλογικό αποτέλεσμα** – είτε σαν μισογεμάτο ποτήρι, είτε σαν μισοάδειο. Στην μισοάδεια εκδοχή τα κατάφερε το μπλοκ των τραπεζιτών και της τρόικα (συν η αμερικανική πρεσβεία) να κερδίσουν ένα γύρο. Και έτσι ενώ ξυπνούσαν και οι Βούλγαροι, εδώ είχαμε, έστω και προσωρινά, νίκη της υποβολής και της διαπλοκής. Δεν είναι και τυχαίο που ένας από τα άτομα που οδήγησαν την Λαϊκή στο στήριξη από το κράτος, θα αναλάβει τώρα και το υπουργείο οικονομικών. Θα σταματήσει ελπίζουμε αυτήν την φορά να είναι και μέλος διοικητικών συμβουλίων εταιρειών και θα διαβάσει και κάτι για το θέμα της σύγκρουσης συμφερόντων. Από την μισογεμάτη εκδοχή, ένα ποσοστό αμφισβήτησης των ΜΜΕ της τάξης του 43% είναι σαφώς αξιοπρόσεκτο. Όταν τα αμερικανικά ΜΜΕ εξαπολύουν τέτοιες εκστρατείες μόνο το 20% καταφέρνει να αντισταθεί. Και μετά όσοι τα καταφέρουν να μην υποκύψουν φοράνε φανελάκια που γράφουν «εγώ δεν τους ψήφισα».

- Αν πάντως αληθεύουν οι πληροφορίες ότι ο Αναστασιαδης προωθεί τον Μητσοπουλο αντί τον Αβέρωφ στην προεδρία του κόμματος του, not bad, not bad at all που λένε και οι άγγλοι φίλοι του. Θα είναι μια θετική κίνηση. Για την κοινωνία. Πέρα Πεδι εναντίον Αρακάς; Έχει υπόγειες τάσεις ο δεύτερος πάντως.

- **Τα θεάματα του Αβέρωφ;** Η ιστορία με την κατάσχεση κυβερνητικού αυτοκίνητου ήταν ιδέα του Αβέρωφ; Κυρία Ξένια, μα δεν καταλαβαίνετε καν πότε φτιάχνουν θεάματα για τους κοινούς θνητούς και ενθουσιάζεστε σαν

εύκολο θύμα; Υπάρχει και μια σοβαρή διάσταση – αν ένας τύπος θέλει 5 εκατομμύρια και μερικοί υποστηρίζουν τις κατασχέσεις, θα έχουν ανάλογες θέσεις και για τις τράπεζες; Δεν το είπατε και δεν μέτρα. Αλλα πάντως ο Π. Κληριδης είχε στιγμή διαύγειας όταν ρώτησε γιατί δεν κατάσχουν περιουσία του Ανώτατου. Αυτό ακριβώς μπορεί να είναι και η γραμμή διεκδίκησης των πολιτών απέναντι στις τράπεζες. Αν ένας πολίτης πληρώνει την ζημιά της Λαϊκής, τότε έχει και η τράπεζα ευθύνες – όπως και οι επικεφαλής της, δεν είναι;

- **Στην αρχισυνταξία του Φιλελευθέρου πρέπει να νοιώθουν το «ματαιοτης ματαιοτήτων τα πάντα ματαιοτης».** Τόσα χρόνια μανιοκαταθλιπτικής επανάληψης των επιθέσεων ενάντια στην αριστερά, και μάλιστα στην εφημερίδα που εξακολουθεί να αγοράζεται στους αριστερούς συλλόγους, και τελικα..δεν κόλλησε. Τόσα εκδοτικά, τόσες στήλες, τόσες προβλέψεις. Περαστικά.

- **Πάντως είναι και τυχερός ο Πατίχης**. Ένα αντίπαλο πήγε να αποκτήσει και έκανε μόνος του χαρακίρι. Αν ήταν να γίνει ο Πολίτης μια δεξιά εφημερίδα όπως η Αλήθεια, τί τα ξοδέψατε τόσα λεφτά;

- **Και αν μπει ο Χάσικος στο υπουργικό τι θα εκπροσωπεί**; Τα συμφέροντα των μιζών ή των μεγαλοεκδοτών; Άλλη σύγκρουση συμφερόντων. Να δούμε όμως πρώτα και μετά.

- **Μερικοί θέλουν να γιορτάσουν την δουλοπρέπεια τους έξω από το προεδρικό** λέει. Να το γυρίσουμε φιλμ – οι ιθαγενείς που θέλουν τροικανο μαστίγιο και λιώνουν να τους δουλεύουν οι τραπεζίτες. Θα είναι και κανενας διαφημιστής εκεί; Τι σου κάνουν τα συμβόλαια με το κράτος; **Είναι καλό να βλέπει κάποιος την τιμή εξαγοράς μερικών.**

- Επικρατέστερος για το Υπουργείο Εσωτερικών διαδίδεται ότι είναι ο **Πλατεία - Εξαρχείων - η- Φανερωμένη-Ιωνάς Νικολάου**. Μήπως ήταν και εμπνευστής του street party Νίκαρο υπροεκλογικά στη Φανερωμένη? Ή μήπως, ο στόχος για μια 'καθαρή' πρωτεύουσα τίθεται σε άμεση εφαρμογή; Νομίζω ήρθε η ώρα για «πολεμοφόδια»: αυγά, σουβλάκια και πολλά κάρβουνα για την καπνιά! - http://www.sigmalive.com/news/local/259838

- Τη θέση του Νίκου Αναστασιάδη στη Βουλή καταλαμβάνει, ο πρώτος επιλαχών για την επαρχία Λεμεσού: **Αντρέας Θεμιστοκλέους. Σύμφωνο συμβίωσης;!** Για τους παιδόφιλους, κτηνοβάτες και νεκρόφιλους; Είχε πει ότι η ομολοφιλια είναι σαν την κτηνοβασια. Αυτό θα πει, ευρωπαϊκή εμβέλεια! http://www.lgbt-ep.eu/intergroup-documents/intergroup-responds-to-accusations-from-cyprus-mp/ Να μανικώννεται, η ΛΟΑΤ κοινότητα και φίλοι!

- **Μπορεί η κυρία Πουλλή, να είναι υπό ατμό λόγω ελπίδας για υπουργοποίηση**, η Επίτροπος Διοίκησης, όμως, δεν πεταλλώνει τζιτζίκια. Ήδη εξέδωσε έκθεση με την οποία δικαιώνει μαθήτρια μάρτυρα του Ιεχωβά να μην παραμένει στην τάξη κατά τη διάρκεια του μαθήματος θρησκευτικών. Πουλλή vs Σαββίδου, σημειώσατε 2 - http://cyprusnews.eu/paideia/975499

- **Υπουργικό Συμβούλιο:** Μα τελικά τούτον το Υπουργικόν Συμβούλιο, έσιει κριτήριο το πόσα έφαεν ο καθένας; Εν εξηγείται διαφορετικά. Σαρρής, Χάσικος, κλπ – πολλά βαρύν πυροβολικόν

- **Συναιτερισμός για την Ειρήνη:**

ΑΡΜΕΝΙΑ 45
ΑΥΣΤΡΙΑ 3
ΑΖΕΡΜΠΑΙΖΑΝ 94
ΓΕΩΡΓΙΑ 1561
ΟΥΚΡΑΝΙΑ 26
ΒΟΣΝΙΑ ΕΡΖΕΓΟΒΙΝΗ 53
ΣΚΟΠΙΑ 158
ΜΑΥΡΟΒΟΥΝΙΟ 40
ΦΙΝΛΑΝΔΙΑ 125
ΙΡΛΑΝΔΙΑ 7
ΣΟΥΗΔΙΑ 453

ΜΕ ΑΥΤΗ ΤΗ ΔΥΝΑΜΗ, ΣΥΜΜΕΤΕΧΟΥΝ ΣΤΟ ΑΦΓΑΝΙΣΤΑΝ ΟΙ ΧΩΡΕΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΜΕΛΗ ΣΤΟ ΝΑΤΟ ΑΛΛΑ ΣΤΟ ΣΥΝΕΤΑΙΡΙΣΜΟ ΓΙΑ ΤΗΝ "ΕΙΡΗΝΗ"...

ΚΥΠΡΟΣ ?- Εννά πέψουμεν τη σταρ Κύπρος, γιατί εμείς είμαστεν όμορφοι τζιαι εννά είμαστεν τα διακοσμητικά;

ΑΝΑΛΥΣΕΙΣ

ΛΟΓΟΥ ΚΟΙΝΟΥ ΕΟΝΤΟΣ
ΟΧΙ ΣΤΗ ΔΙΖΩΝΙΚΗ

Του Πανίκκου Χρυσάνθου

Συμφωνώ με την διαπίστωση του Στέλιου Αμερικάνου την νύχτα των εκλογών: Τα αποτελέσματα των εκλογών της περασμένης Κυριακής δείχνουν ότι το ένα τέταρτο αυτών που ψήφισαν, εκφράζει μια επιδοκιμασία στην πολιτική ενάντια στη διζωνική ομοσπονδία. Το πλαίσιο αυτό το περιέγραψε με σαφήνια στο εκλογικό του πρόγραμμα ο Γιώργος Λιλλίκας και το 25% συμφώνησε μαζί του και το ψήφισε. Συμφωνώ επίσης ότι αυτό είναι κάτι καινούριο. Όχι η αντπαράθεση στη διζωνική ομοσπονδία. Αυτή ήταν γνωστό από χρόνια ότι υπήρχε. Το καινούριο είναι είναι που εκδηλώνεται σε πολιτική πράξη τόσο καθαρά και τόσο πλατειά για πρώτη φορά.

Ο Γιώργος Λιλλήκας έδωσε ουσιαστικά φωνή σε αυτό που και κρυβόταν πίσω από εκφράσεις όπως «με σωστό περιεχόμενο», «πλήρης εφαρμογή των ανθρωπίνων δικαιωμάτων» κοκ, με τις οποίες μια σειρά από πολιτικές δυνάμεις (Παπαδόπουλος, ΔΗΚΟ, ΕΔΕΚ) έκρυβαν (πίσω από το «ναι μεν αλλά») και ταυτόχρονα μαρτυρούσαν (μέ τις συμπαραδηλώσεις του «αλλά») την αντίθεση τους στη διζωνική. Ο Γιώργος Λιλλήκκας τόλμησε να δώσει πιο σαφή ιδεολογική χροιά στην άρνηση της διζωνικής εκθέτοντάς τους όλους για την έλλειψη τόλμης και ειλικρίνειας, ακόμα και τον τελευταίο του μέντορα, τον Τάσο Παπαδόπουλο. Γι αυτό και η μεγάλη αγάπη εκ μέρους του σκληρού ΕΥΡΩΚΟ, του μόνου κόμματος που, ως τώρα, απέρριπτε

ανοιχτά τη λύση της διζωνικής ομοσπονδίας. Ουσιαστικά ο Λιλλήκκας με την εκλογική του επιτυχία νομιμοποιεί στον αυτοκαλούμενο «μεσαίο χώρο», (που δεν είναι στην ουσία καθόλου μεσαίος αλλά εθνικιστικός ακροδεξιός), μια σαφή κι απόλυτη απορριπτική πολιτική τραβώντας τα ναι-μεν-αλλά-κόμματα στα άκρα κι επιδιώκοντας ξανά τον χωρισμό της πολιτικής τάξης αλλά και της κυπριακής κοινωνίας στους πατριώτες και τους προδότες, τους συμβιβασμένους και τους απορριπτικούς. Ο Λιλλίκας είναι το παιδί που γέννησε και γαλούχησε τα τελευταία χρόνια ο απορριπτισμός κι η απουσία μέτρου και λογικής στην πολιτική μας ζωή. Και δεν είναι άμοιρες οι πιο «σώφρονες» πολιτικές δυνάμεις, που όχι μόνο τον ανέχτηκαν (τον απορριπτισμό και την ακρότητα) αλλά και τον ενίσχυσαν με την αναγνώριση και τις πρόσκαιρες πολιτικές τους συμμαχίες. Στη ζωή όλα έχουν σε βάθος χρόνου ένα τίμημα. Από αυτή την άποψη ο Λιλλήκας είναι το παιδί της νομιμοποίησης και προώθησης του Παπαδόπουλου στην πολιτική ζωή. Κι ανατρίχιασα την Κυριακή βλέποντας τις υποκλίσεις σεβασμού απέναντί του από εκείνους που θα έπρεπε να είναι προβληματισμένοι και να ανησυχούν.

Επειδή όμως ο Λιλλήκας ιδεολογικοποιεί το «όχι στη διζωνική» θα άξιζε να δούμε κι εμείς ιδεολογικά αυτή τη θέση. Όντως στηρίζεται σε μια αλήθεια. Στο γεγονός ότι η σημερινή κατάσταση στην Κύπρο είναι ένα προϊόν βίας. Η Τουρκία, μια μεγάλη και δυνατή στρατιωτικά χώρα, κατέλαβε ένα τμήμα του νησιού μας κι επέβαλε μια εθνική εκκαθάριση με τη δύναμη των όπλων της. Σύμφωνα με τις γενικά αποδεχτές αρχές σε παγκόσμιο επίπεδο εμείς οι αδικημένοι, οι διωγμένοι με τη βία από τα σπίτια μας, έχουμε το δικαίωμα όχι μόνο να πούμε όχι σε λύσεις, που επιβραβεύουν το νόμο της ζούγκλας αλλά ακόμα και ένοπλο αγώνα να κάνουμε (να χρησιμοποιήσουμε δηλαδή νόμιμα βία) για να αποκαταστήσουμε την αδικία.

Ωστόσο – γιατί υπάρχει και ωστόσο – αυτή η μεγάλη αλήθεια έχει δίπλα της και κάποιες παράπλευρες, πιο μικρές αλήθειες: Εμείς οι αδικημένοι, τα θύματα, δεν είμαστε και τόσο αθώοι όσο μας εμφανίζει η παραπάνω εικόνα, ούτε μόνο τα θύματα. Υπήρξαμε και λίγο θύτες και λίγο ανόητοι, γιατί κάποιοι από μας ανοίξαν την πόρτα στην Τουρκία. Αν βάλουμε κι αυτές τις αλήθειες στη ζυγαριά της σκέψης μας, θα είμαστε σίγουρα λίγο πιο μαλακοί στις διαπιστώσεις μας, κάπως λιγότερο απόλυτοι και σίγουρα όχι και τόσο ενθουσιώδεις στα συνθήματα της εξέγερσης ενάντια στην αδικία (και τη διζωνική). Θα μπορούσαμε να περιδιαβάσουμε λίγο στη μνήμη και να βάλουμε και τη λογική να δουλέψει μαζί. Δεν είμαστε εμείς που ξεκινήσαμε - μόλις πρόσφατα - ένα άλλο αγώνα, ολότελα δίκαιο και «λογικό», με τον ίδιο ενθουσιασμό του Λιλλήκα και των οπαδών του; «Ένωση και μόνο ένωση» δε λέγαμε; «Χωρίς

κανένα συμβιβασμό, καμιά υποχώρηση». Γιατί καταλήξαμε στην διχοτόμιση; Έχουμε κάποια δικαιολογία, μετά το φοβερό πάθημα του 74, να ξανακοκορευόμαστε σήμερα ότι δε θα κάνουμε καμιά υποχώρηση, κανένα συμβιβασμό, επειδή έχουμε δίκαιο; Τι άλλαξε προς το καλύτερο, ώστε να τολμήσουμε να διανοηθούμε ότι μπορούμε να διώξουμε με τη βία ή τον εξαναγκασμό τον γίγαντα που μπήκε στο σπίτι μας και μας κρατεί από το λαιμό;

Αν δεν είμαστε απόλυτοι, μπορούμε να καταλάβουμε και την αλήθεια των «άλλων» κατοίκων του τόπου μας. Υπήρξαν κι αυτοί θύτες και θύματα όπως κι εμείς. Κι αν εμείς θέλουμε να μας αναγνωρίζουν σαν θύματα (γιατί διωχτήκαμε με τη βία από τα σπίτια μας) παρόμιοια ανάγκη έχουν κι αυτοί. Αν σκεφτεί κάποιος τα κόκκαλα που βρίσκονται τα τελευταία χρόνια στα πηγάδια της Κύπρου, κι αν σκεφτεί το αυτονότητο, ότι οι άνθρωποι που τους ανήκαν, δεν πήγαν μόνοι τους να πηδήξουν εκειμέσα, μπορεί να μπει στο πετσί ενός Τουρκοκύπριου στα 1964. Επομένως έχουν κι αυτοί την ίδια με μας ανάγκη για ασφάλεια. Κι αν για μας η ασφάλεια έχει τ’ όνομα « έξω ο τουρκικός στρατός, όχι εγγυήσεις», γι αυτούς έχει τ’ όνομα «διζωνική ομοσπονδία». Ίσως, αν τους καταλαμβαίναμε, αν τους ζητούσαμε ένα συγγνώμη για ότι τους κάναμε, αν βάζαμε 2-3 φονιάδες της Τόχνης και της Μαράθας στη φυλακή, να ήθελαν κι αυτοί να παν πίσω στα σπίτια τους. Επειδή δεν το κάναμε, φαίνεται ότι μόνο στη διζωνική αισθάνονται προς το παρόν ασφάλεια. Επομένως η διζωνική δεν είναι μια μόνο δική τους ιδιοτροπία και ένα μόνο δικό τους δημιούργημα. Είναι και λίγο δικό μας.

Ο Λιλλήκας μιλά για τους Τουρκοκύπριους και τα δικαιώματά τους. Θα ήταν ειλικρινής απέναντί τους, αν μιλούσε και για τον πόνο και το φόβο τους. Κι αν υποδείκνυε μια λύση με βάση και αυτόν τον πόνο κι όχι μόνο με το δικό του. Χωρίς τον πόνο τους, η συμπάθεια απέναντι στους Τουρκοκύπριους είναι υποκριτική και ρατσιστική. Τους θέλει δεύτερης κατηγορίας πολίτες και αυτοί δεν είναι βλάκες για να τον εμπιστευτούν. Το ίδιο με μια μερίδα των Τουρκοκυπρίων, που μιλούν με όμορφα λόγια για ειρήνη. Αν τους ρωτήσεις πως την εννοούν, «να ζήσουμε, λένε, δίπλα-δίπλα». Υπονοώντας φυσικά, κρατώντας τα κλεμένα μας σπίτια. Ίδια λογική, ίδια υποκρισία. Μόνο που όταν το παίζεις ιδεολόγος και υπέρμαχος αρχών, η υποκρισία σου φουσκώνει υπέρμετρα.

Ομολογώ ότι έγραφα κι εγώ κάποτε «όχι στη διζωνική», κι αυτή είναι μια παλιά φωτογραφία στη Λευκωσία, που το μαρτυρά (1977). Ήμαστε μια ομάδα νεαρών «ρομαντικών», που μας έφερε μαζί ο αγώνας ενάντια στη διχτατορία της Ελλάδας κι οι ιδέες για ένα καλύτερο κόσμο χωρίς αδικίες και διακρίσεις. Όταν ο Βάσος Λυσσαρίδης, ο ηγέτης μας, μας έδωσε την πληροφορία ότι ο Μακάριος επρόκειτο να δώσει προτάσεις διζωνικής ομοσπονδίας κι απειλούσε ότι περίπου θα κήρυσσε την επανάσταση, αν τολμούσε, εμείς, που τον πιστέψαμε, βγήκαμε το βράδυ και γεμίσαμε τη Λευκωσία με συνθήματα ενάντια στη διζωνική. Φυσικά μας τράβηξε στη συνέχεια τ' αυτί, κι αυτό ήταν για μένα ένα μεγάλο πολιτικό μάθημα, που με έμαθε να είμαι δύσπιστος στα μεγάλα λόγια. Θέλω όμως να καταλήξω κάπου αλλού. Εμείς, οι αντιδιζωνικοί του 77, οι υποστηριχτές της ενιαίας Κύπρου, δεν έχουμε καμιά σχέση με τους απορριπτικούς του σήμερα. Εμείς είχαμε ένα σεβασμό στους Τουρκοκύπριους. Τους βλέπαμε ως ανθρώπους ισότιμους, παιδιά της ίδιας πατρίδας, και θέλαμε να ζήσουμε ειρηνικά μαζί και χωρίς διακρίσεις. Όντας κοντά στο χωρισμό δε μπορούσαμε να πιστέψουμε ότι θα μπορούσε να απαρνηθεί κάποιος τον τόπο του. Η θέση μας ήταν ανθρωπιά όσο κι αν στο τέλος αποδείχτηκε ουτοπική. Η σημερινή αντίδραση στη διζωνική δεν έχει σχέση με την ανθρωπιά και τον σεβασμό του άλλου. Άσε που μεγαλώνοντας έμαθα ακόμα μια αλήθεια, καθαρά αρχαιοελληνική: Η υποχώρηση κι ο συμβιβασμός είναι κι αυτά ανθρώπινες αρετές. Το είπε με απαράμιλλο τρόπο ο Σοφοκλής στην Αντιγόνη του. Και μας έδειξε πόσο καταστρεπτική είναι η περιφρόνηση του μέτρου.

ΛΟΓΟΥ ΚΟΙΝΟΥ ΕΟΝΤΟΣ

ΟΧΙ ΣΤΗ ΔΙΖΩΝΙΚΗ 2013

του Πανίκκου Χρυσάνθου

Συμφωνώ με την διαπίστωση του Στέλιου Αμερικάνου την νύχτα των εκλογών: Τα αποτελέσματα των εκλογών της περασμένης Κυριακής δείχνουν ότι το ένα τέταρτο αυτών που ψήφισαν, εκφράζει μια επιδοκιμασία στην πολιτική ενάντια στη διζωνική ομοσπονδία. Το πλαίσιο αυτό το περιέγραψε με σαφήνια στο εκλογικό του πρόγραμμα ο Γιώργος Λιλλήκας και το 25% συμφώνησε μαζί του και το ψήφισε. Συμφωνώ επίσης ότι αυτό είναι κάτι καινούριο. Όχι η αντιπαράθεση στη διζωνική ομοσπονδία. Αυτή ήταν γνωστό από χρόνια ότι υπήρχε. Το καινούριο είναι είναι που εκδηλώνεται σε πολιτική πράξη τόσο καθαρά και τόσο πλατειά για πρώτη φορά. Ο Γιώργος Λιλλήκας έδωσε ουσιαστικά φωνή σε αυτό που και κρυβόταν πίσω από εκφράσεις όπως «με σωστό περιεχόμενο», «πλήρης εφαρμογή των ανθρωπίνων δικαιωμάτων» κοκ, με τις οποίες μια σειρά από πολιτικές δυνάμεις (Παπαδόπουλος, ΔΗΚΟ, ΕΔΕΚ) έκρυβαν (πίσω από το «ναι μεν αλλά») και ταυτόχρονα μαρτυρούσαν (μέ τις συμπαραδηλώσεις του «αλλά») την αντίθεση τους στη διζωνική. Ο Γιώργος Λιλλήκκας τόλμησε να δώσει πιο σαφή ιδεολογική χροιά στην άρνηση της διζωνικής εκθέτοντάς τους όλους για την έλλειψη τόλμης και ειλικρίνειας, ακόμα και τον τελευταίο του μέντορα, τον Τάσο Παπαδόπουλο. Γι αυτό και η μεγάλη αγάπη εκ μέρους του σκληρού ΕΥΡΩΚΟ, του μόνου κόμματος που, ως τώρα, απέρριπτε ανοιχτά τη λύση της διζωνικής ομοσπονδίας. Ουσιαστικά ο Λιλλήκκας με την εκλογική του επιτυχία νομιμοποιεί στον αυτοκαλούμενο «μεσαίο χώρο», (που δεν είναι στην ουσία καθόλου μεσαίος αλλά εθνικιστικός ακροδεξιός), μια σαφή κι απόλυτη απορριπτική πολιτική τραβώντας τα ναι-μεν-αλλά-κόμματα στα άκρα κι επιδιώκοντας ξανά τον χωρισμό της πολιτικής τάξης αλλά και της κυπριακής κοινωνίας στους πατριώτες και τους προδότες, τους συμβιβασμένους και τους απορριπτικούς. Ο Λιλλίκας είναι το παιδί που γέννησε και γαλούχησε τα τελευταία χρόνια ο απορριπτισμός κι η απουσία μέτρου και λογικής στην πολιτική μας ζωή. Και δεν είναι άμοιρες οι πιο «σώφρονες» πολιτικές δυνάμεις, που όχι μόνο τον ανέχτηκαν (τον απορριπτισμό και την ακρότητα) αλλά και τον ενίσχυσαν με την αναγνώριση και τις πρόσκαιρες πολιτικές τους συμμαχίες. Στη ζωή όλα έχουν σε βάθος χρόνου ένα τίμημα. Από αυτή την άποψη ο Λιλλήκας είναι το παιδί της νομιμοποίησης και προώθησης του Παπαδόπουλου στην πολιτική ζωή. Κι ανατρίχιασα την Κυριακή βλέποντας τις υποκλίσεις σεβασμού απέναντί του από εκείνους που θα έπρεπε να είναι προβληματισμένοι και να ανησυχούν. ....

Επειδή όμως ο Λιλλήκας ιδεολογικοποιεί το «όχι στη διζωνική» θα άξιζε να δούμε κι εμείς ιδεολογικά αυτή τη θέση. Όντως στηρίζεται σε μια αλήθεια: Στο γεγονός ότι η σημερινή κατάσταση στην Κύπρο είναι ένα προϊόν βίας. Η Τουρκία, μια μεγάλη και δυνατή στρατιωτικά χώρα, κατέλαβε ένα τμήμα του νησιού μας κι επέβαλε μια εθνική εκκαθάριση με τη δύναμη των όπλων της. Σύμφωνα με τις γενικά αποδεχτές αρχές σε παγκόσμιο επίπεδο εμείς οι αδικημένοι, οι διωγμένοι με τη βία από τα σπίτια μας, έχουμε το δικαίωμα όχι μόνο να πούμε όχι σε λύσεις, που επιβραβεύουν το νόμο της ζούγκλας αλλά ακόμα και ένοπλο αγώνα να κάνουμε (να χρησιμοποιήσουμε δηλαδή νόμιμα βία) για να αποκαταστήσουμε την αδικία. ....

Ωστόσο – γιατί υπάρχει και ωστόσο – αυτή η μεγάλη αλήθεια έχει δίπλα της και κάποιες παράπλευρες, πιο μικρές αλήθειες: Εμείς οι αδικημένοι, τα θύματα, δεν είμαστε και τόσο αθώοι όσο μας εμφανίζει η παπαραπάνω εικόνα, ούτε μόνο τα θύματα. Υπήρξαμε και λιγοθύτες και λίγο ανόητοι, γιατί κάποιοι από μας ανοίξαν την πόρτα στην Τουρκία. Αν βάλουμε κι αυτές τις αλήθειες στη ζυγαριά της σκέψης μας, θα είμαστε σίγουρα λίγο πιο μαλακοί στις διαπιστώσεις μας, κάπως λιγότερο απόλυτοι και σίγουρα όχι και τόσο ενθουσιώδεις στα συνθήματα της εξέγερσης ενάντια στην αδικία (και τη διζωνική). Θα μπορούσαμε να περιδιαβάσουμε λίγο στη μνήμη και να βάλουμε και τη λογική να δουλέψει μαζί. Δεν είμαστε εμείς που ξεκινήσαμε - μόλις πρόσφατα - ένα άλλο αγώνα, ολότελα δίκαιο και «λογικό», με τον ίδιο ενθουσιασμό του Λιλλήκα και των οπαδών του; «Ένωση και μόνο ένωση» δε λέγαμε; «Χωρίς κανένα συμβιβασμό, καμιά υποχώρηση». Γιατί καταλήξαμε στην διχοτόμηση; Έχουμε κάποια δικαιολογία, μετά το φοβερό πάθημα του 74, να ξανακοκορευόμαστε σήμερα ότι δε θα κάνουμε καμιά υποχώρηση, κανένα συμβιβασμό, επειδή έχουμε δίκαιο; Τι άλλαξε προς το καλύτερο, ώστε να τολμήσουμε να διανοηθούμε ότι μπορούμε να διώξουμε με τη βία ή τον εξαναγκασμό τον γίγαντα που μπήκε στο σπίτι μας και μας κρατεί από το λαιμό; ....

Αν δεν είμαστε απόλυτοι, μπορούμε να καταλάβουμε και την αλήθεια των «άλλων» κατοίκων του τόπου μας. Υπήρξαν κι αυτοί θύτες και θύματα όπως κι εμείς. Κι αν εμείς, θέλουμε να μας αναγνωρίζουν σαν θύματα (γιατί διωχτήκαμε με τη βία από τα σπίτια μας) παρόμοια ανάγκη έχουν κι αυτοί. Αν σκεφτεί κάποιος τα κόκκαλα που βρίσκονται τα τελευταία χρόνια στα πηγάδια της Κύπρου, κι αν σκεφτεί το αυτονόητο, ότι οι άνθρωποι που τους ανήκαν, δεν πήγαν μόνοι τους να πηδήξουν εκειμέσα, μπορεί να μπει στο πετσί ενός Τουρκοκύπριου στα 1964. Επομένως έχουν κι αυτοί την ίδια με μας ανάγκη για ασφάλεια. Κι αν για μας η ασφάλεια έχει τ' όνομα « έξω ο τουρκικός στρατός, όχι εγγυήσεις», γι αυτούς έχει τ' όνομα «διζωνική ομοσπονδία». Ίσως, αν τους καταλαμβαίναμε, αν τους ζητούσαμε ένα συγγνώμη για ότι τους κάναμε, αν βάζαμε 2-3 φονιάδες της Τόχνης και της Μαράθας στη φυλακή, να ήθελαν κι αυτοί να παν πίσω στα σπίτια τους. Επειδή δεν το κάναμε, φαίνεται ότι μόνο στη διζωνική αισθάνονται προς το παρόν ασφάλεια. Επομένως η διζωνική δεν είναι μια μόνο δική τους ιδιοτροπία και ένα μόνο δικό τους δημιούργημα. Είναι και λίγο δικό μας. ....

Ο Λιλλήκας μιλά για τους Τουρκοκύπριους και τα δικαιώματά τους. Θα ήταν ειλικρινής απέναντί τους, αν μιλούσε και για τον πόνο και το φόβο τους. Κι αν υποδείκνυε μια λύση με βάση και αυτόν τον πόνο κι όχι μόνο με το δικό του. Χωρίς τον πόνο τους, η συμπάθεια απέναντι στους Τουρκοκύπριους είναι υποκριτική και ρατσιστική. Τους θέλει δεύτερης κατηγορίας πολίτες και αυτοί δεν είναι βλάκες για να τον εμπιστευτούν. Το ίδιο με μια μερίδα των Τουρκοκυπρίων, που μιλούν με όμορφα λόγια για ειρήνη. Αν τους ρωτήσεις πως την εννοούν, «να ζήσουμε, λένε, δίπλα-δίπλα». Υπονοώντας φυσικά, κρατώντας τα κλεμένα μας σπίτια. Ίδια λογική, ίδια υποκρισία. Μόνο που όταν το παίζεις ιδεολόγος και υπέρμαχος αρχών, η υποκρισία σου φουσκώνει υπέρμετρα.

Ομολογώ ότι έγραφα κι εγώ κάποτε «όχι στη διζωνική», κι αυτή είναι μια παλιά φωτογραφία στη Λευκωσία, που το μαρτυρά (1977). Ήμαστε μια ομάδα νεαρών «ρομαντικών», που μας έφερε μαζί ο αγώνας ενάντια στη δικτατορία της Ελλάδας κι οι ιδέες για ένα καλύτερο κόσμο χωρίς αδικίες και διακρίσεις. Όταν ο Βάσος Λυσσαρίδης, ο ηγέτης μας τότε, μας έδωσε την πληροφορία ότι ο Μακάριος επρόκειτο να δώσει προτάσεις διζωνικής ομοσπονδίας κι απειλούσε ότι περίπου θα κήρυσσε την επανάσταση, αν τολμούσε, εμείς, που τον πιστέψαμε, βγήκαμε το βράδυ και γεμίσαμε τη Λευκωσία με συνθήματα ενάντια στη διζωνική. Φυσικά μας τράβηξε στη συνέχεια τ' αυτί, κι αυτό ήταν για μένα ένα μεγάλο πολιτικό μάθημα, που με έμαθε να είμαι δύσπιστος στα μεγάλα λόγια.

Θέλω όμως να καταλήξω κάπου αλλού. Εμείς, οι αντιδιζωνικοί του 77, οι υποστηριχτές της ενιαίας Κύπρου, δεν είχαμε καμιά σχέση με τους απορριπτικούς του σήμερα. Εμείς είχαμε ένα σεβασμό στους Τουρκοκύπριους. Τους βλέπαμε ως ανθρώπους ισότιμους, παιδιά της ίδιας πατρίδας, και θέλαμε να ζήσουμε ειρηνικά μαζί και χωρίς διακρίσεις. Όντας κοντά στο χωρισμό δε μπορούσαμε να πιστέψουμε ότι θα μπορούσε να απαρνηθεί κάποιος τον τόπο του. Η θέση μας ήταν ανθρωπιά όσο κι αν στο τέλος αποδείχτηκε ουτοπική. Η σημερινή αντίδραση στη διζωνική δεν έχει σχέση με την ανθρωπιά και τον σεβασμό του άλλου. Άσε που μεγαλώνοντας έμαθα ακόμα μια αλήθεια, καθαρά αρχαιοελληνική: Η υποχώρηση κι ο συμβιβασμός είναι κι αυτά ανθρώπινες αρετές. Το είπε με αποράμιλλο τρόπο ο Σοφοκλής στην Αντιγόνη του. Και μας έδειξε πόσο καταστρεπτική είναι η περιφρόνηση του μέτρου.